

Arrest

nr. 286 698 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2022 met referentenummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 21 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat J. VAN EDOM *loco* advocaat P. ROBERT, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 24 oktober 2018 België binnen in het bezit van een paspoort en verzoekt op 12 november 2018 om internationale bescherming. De tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), die eveneens verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 30 oktober 2019 België binnen in het bezit van een paspoort en in het gezelschap van haar drie minderjarige kinderen en verzoekt op 7 november 2019 om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekster wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van haar drie kinderen als begeleide minderjarigen ingediend. Op 20 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van zowel verzoeker als verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij zijn arrest nr. X van 3 september 2020 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen. Op 25 februari 2021 neemt de commissaris-generaal in hoofde van zowel verzoeker als verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij zijn arrest nr. X van 21 december 2021 vernietigt de Raad deze beslissingen. Op 30 augustus 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) in hoofde van zowel verzoeker als verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A(...) Z(...) M(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Medellin (Colombia) op 25 maart 1982 en bent altijd in die stad blijven wonen, zij het in verschillende wijken. Eens u de middelbare school had afgerond bent u gaan werken in hotels en restaurants en daarnaast hebt u als zelfstandige een eigen restaurant en kledingwinkel uitgebaat. U hebt al 24 jaar lang een relatie met L(...) M(...) O(...) R(...) (CG-nummer (...) en O.V.-nummer (...)). Jullie hebben samen drie minderjarige kinderen, die zich op 31 oktober 2019 samen met hun moeder bij u in België hebben gevoegd. U hebt uit een andere relatie nog een kind, dat zich bij de moeder in Colombia bevindt.

Uw problemen begonnen in september 2017. Uw burens rookten marihuana en maakten daar niet meteen een geheim van. U stoorde zich aan het feit dat zij dit zo openlijk deden waar uw kinderen bij waren en maakte ruzie met hen. Kort daarna, op 13 september 2017, kwamen enkele mannen bij u thuis. Ze vroegen u om met hen mee te gaan en omdat u lang genoeg in de wijk woonde om te weten dat zij bij een criminele bende hoorden, deed u wat ze vroegen. Ze gingen samen met u naar een andere wijk waar u Wilmar Alexis Zapata alias “Tabaco” ontmoette. U kende hem als kind omdat jullie in dezelfde omgeving zijn opgegroeid. Tegenwoordig is Tabaco een notoir figuur in de onderwereld van Medellin. Hij werkt voor maffiabaas Carlos Pesebre. Drie neven van uw vrouw werkten in het verleden voor Tabaco en met hen is het slecht afgelopen. Twee van hen werden vermoord en de derde is spoorloos verdwenen. Tabaco zei dat hij u nodig had, dat u iets voor hem moest doen, en dat u zich geen zorgen moest maken, dat u wel wist hoe het eraan toeging in de wijk. U keerde terug naar huis en nam contact op met een vriend die in de buurt een appartement verhuurde. In alle haast verhuisde u naar het nieuwe adres, wat door de burens uiteraard werd opgemerkt. Twee weken later werd u opnieuw gecontacteerd om een ontmoeting met Tabaco te regelen. Ditmaal legde hij aan u uit dat ze bezig waren met een groots opgezette operatie, door een ex-kolonel bedacht. De bende wilde een groot aantal doelwitten uit de weg ruimen door gebruik te maken van mensen die nog nooit in aanraking waren gekomen met politie of rechtbank; mensen zoals u. Minderjarigen zonder strafblad moesten ongemerkt de wapens vervoeren, en mannen zoals u zouden dan de moorden plegen. Aangezien u wist dat de bende van Tabaco geïnfiltreerd was bij de politie achtte u het uitgesloten dat u van die kant hulp kon verwachten. U deed dan ook geen aangifte van de samenzwering waarvan u kennis had gekregen. U won tijd door allerlei excuses aan te halen waardoor u niet meteen beschikbaar zou zijn. Drie maanden gingen voorbij zonder dat u nog werd benaderd toen men via uw moeder plots weer het signaal gaf dat u naar een vergadering moest komen. Ditmaal deden ze de hele procedure uit de doeken. U probeerde zich er opnieuw met smoesjes van af te maken, maar u werd onder druk gezet. De bende maakte duidelijk dat u geen keuze had en dat u zou worden betaald voor uw diensten. Wanhopig nam u contact op met uw tante die in België woonde en begon voorbereidingen te treffen om Colombia te verlaten. Op 24 juli 2018 werd Tabaco plots door de politie gevat. Met deze arrestatie was evenwel niet heel de bende opgerold. De leden die nog steeds op vrije voeten verkeerden bezorgden uw moeder boodschappen dat ze u probeerden bereiken en dat ze u wel zouden vinden. U denkt dat de bende u ervan verdacht de locatie van Tabaco te hebben doorspeeld aan de politie. Op 15 oktober 2018 nam uw moeder contact met u op om te waarschuwen dat het gevaarlijk was geworden voor u. U dook onder bij een vriend en diende op 18 oktober 2018 klacht in bij het parket in Medellin op advies van uw tante die in België woont. Medewerkers van het parket raadden u aan om naar België te reizen en hier politiek asiel aan te vragen. U nam ontslag op uw werk en boekte een

vliegtuigticket naar België. U bleef twee dagen lang op de luchthaven van Medellin en vertrok dan naar Bogota, waar u nogmaals twee dagen bent verbleven. U verloor er uw paspoort en haalde snel een nieuw alvorens op 23 oktober 2018 te vertrekken naar België, waar u toekwam op 24 oktober 2018. Op 12 november 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Na uw vertrek zijn de kompanen van Tabaco nog negen keer bij u thuis komen informeren waar u bent. De schoonbroer van uw echtgenote is door hen tegengehouden toen hij uw zoon een lift gaf naar school. Ook bij die gelegenheid vroegen ze waar u ergens was. Er is ook al eens iemand aan uw deur komen kloppen 's nachts toen uw zoon nog aan het studeren was. Uw zoon voelt zich ook vaak bekeken als hij naar school gaat. Door de druk die op uw gezin werd uitgeoefend besloot uw partner psychologische begeleiding voor hem te zoeken. Uw vrouw en kinderen hebben op 31 oktober 2019 Colombia verlaten en zich bij u in België gevoegd. Op 07 november 2019 diende uw partner een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door medestanders van Tabaco.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw militaire kaart, een klacht ingediend bij het parket, de vliegtuigtickets van uw reis, een aangifte van het verlies van een paspoort, een lijst van vermoorde verwanten en diverse nieuwsberichten.

U werd gehoord op het CGVS op 11 juli 2019 en 12 september 2019. Uw partner werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 13 februari 2020 maar verscheen niet op de afspraak. Op 20 maart 2020 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er aan de door u beweerde vluchtmotieven geen geloof kon worden gehecht en omdat uw partner niet was komen opdagen voor haar persoonlijk onderhoud, waaruit een gebrek aan interesse sprak. U ging in beroep tegen deze weigeringsbeslissing. Ter ondersteuning van dit beroep hebt u bijkomende documenten ingediend: een kopie van de aangetekende zending met de oproepingsbrief van 21.1.2020 en Track & Trace van Bpost, een geschreven verklaring van uw partner plus vrije vertaling, vier overlijdensaktes van familieleden van uw vrouw, een brief van een Colombiaans mensenrechtencomité, en twee psychologische attesten betreffende jullie zoon D(...). Op 03 september 2020 werd de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigd door de RvV met het arrest nr. 240 463, omdat uw vrouw blijkens een bewijsstuk van BPost de aangetekende zending met de oproeping niet had ontvangen door een onjuist/onvolledig adres. Aangezien zij aldus onterecht niet de kans had gekregen om haar persoonlijke vluchtmotieven en de documenten die er op betrekking hebben en die ook betrekking hebben op gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na het vertrek van haar partner toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud, oordeelde de Raad dat er een substantiële onregelmatigheid bestond aan de weigeringsbeslissing, en werd deze vernietigd. Het dossier werd voor nader onderzoek teruggestuurd naar het CGVS.

U werd net als uw partner uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 20 november 2020. Op 17 november 2020 richtte uw advocaat een brief met de vraag om jullie minderjarige zoon D(...) ook te laten horen op het CGVS. Wegens de laattijdigheid van deze vraag kon er geen gevolg aan gegeven worden. Naar aanleiding van jullie persoonlijk onderhoud op 20 november 2020 hebt u volgende stukken laten toevoegen aan het administratief dossier: een brief van uw zoon D(...) waarin deze vraagt om gehoord te worden in het kader van de asielprocedure en twee certificaten van lijkschouwingen.

Op 26 februari 2021 nam het CGVS een beslissing met betrekking tot uw verzoek. Het betrof een weigering van de Vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 22 maart 2021. In het kader van de beroepsprocedure legde u bijkomend opnieuw het schrijven vanwege uw raadsman d.d. 17/11/2020 en twee overlijdensaktes neer. Op 21 december 2021 vernietigde de RvV de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing in het arrest met rolnummer 265986, daar de Raad op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet kan opmaken of uw minderjarige kinderen op adequate wijze werden geïnformeerd over hun recht om gehoord te worden. De RvV was daarbij van oordeel dat vraag tot horen namens uw zoon D(...), die op dat ogenblik nog minderjarig was, tijdig werd ingediend.

Op 14 april 2022 stuurde het CGVS naar uw raadsman een vraag om inlichtingen. Meer bepaald werd er gepeild naar meer recente en gedetailleerde informatie met betrekking tot de actuele toestand van uw zoon D(...), daar er in eerder neergelegde attesten (d.d. 13/9/2019 en d.d. 14/4/2020) sprake was van

psychische problemen, moeizame communicatie en een mogelijke maar onbevestigde diagnose van het syndroom van Asperger in zijn hoofd. Deze vraag om inlichtingen bleef zonder gevolg.

Uw zoon D(...) werd vervolgens op het CGVS uitgenodigd voor een gesprek, rekening houdend met de elementen in het verzoekschrift en zijn psychologische en medische toestand. Tijdens dit gesprek d.d. 18/7/2022 kreeg D(...) de kans om onder meer te vertellen over zijn psychologische toestand, waaruit naar voren kwam dat zijn psychologische begeleiding meer dan een jaar geleden werd stopgezet aangezien de therapie haar doel had bereikt en niet langer nodig bleek. Uw zoon voelt zich op heden goed in zijn vel en er stellen zich geen feitelijke psychologische problemen. Enige concrete diagnose wat betreft het syndroom van Asperger werd er voor uw zoon bovendien nooit gesteld. Daarnaast werd uw zoon de kans geboden om te vertellen over zijn leven in Colombia en de redenen waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren. D(...) steunt in deze in wezen volledig op het door u en uw partner naar voren geschoven asielrelaas en brengt zelf geen persoonlijke feiten of problemen naar voren. Aanvullend verwijst uw zoon naar de algemene politieke situatie en veiligheidssituatie in Colombia. Tijdens het gesprek op het CGVS legde D(...) nog enkele bijkomende nieuwsartikelen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Pas tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud maakte u melding van ernstige problemen met uw geheugen, wat u wijt aan de stress en onzekerheid in het jaar voor uw vertrek en die volgens u een manifest negatieve impact hebben op uw vermogen om details te verschaffen (CGVS 2, p.8). U hebt echter nooit eerder verwezen naar dergelijke problemen die u zouden verhinderen of bemoeilijken om uw vluchtmotieven te herinneren en hebt tevens nagelaten om deze te staven met medische attesten. Desgevraagd stelt u ook nooit enig onderzoek te hebben laten uitvoeren naar uw geheugenproblemen en beschrijft u die zelf als "niets ernstig" (CGVS 3, p.8). Uit elk persoonlijk onderhoud dat u had in de kantoren van het CGVS blijkt voorts dat u in staat was om de vragen te begrijpen en uw antwoord te formuleren. U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens bent met de inhoud ervan. Evenmin heeft u enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het CGVS.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Zoals reeds in het bovengenoemde feitenrelaas weergegeven, werd de weigeringsbeslissing vanwege het CGVS d.d. 26 februari door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 21 december 2021 vernietigd. De Raad kon niet opmaken of uw minderjarige kinderen op adequate wijze werden geïnformeerd over hun recht om gehoord te worden, alsook was zij van oordeel dat de vraag tot horen namens uw op dat moment nog minderjarige zoon D(...) tijdig werd ingediend. Daaropvolgend werd uw oudste zoon D(...) op 18 juli 2022 uitgenodigd voor een gesprek op het CGVS, waarbij hij uitgebreid de kans kreeg om in zijn eigen woorden te spreken over zijn psychologische toestand en de redenen waarom een terugkeer naar Colombia voor hem onmogelijk zou zijn. Dit gesprek werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen en kwetsbare personen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. In het feitenrelaas hierboven werd reeds toegelicht dat uw zoon in wezen geen eigen bijkomende zaken naar voren brengt en dat hij zich volledig baseert op het door u en uw partner aangebrachte asielrelaas.

Er dient evenwel te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Julie verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die aan de basis liggen van Julie vrees zijn namelijk opmerkelijk inconsistent en vaag, op tal van punten ronduit tegenstrijdig, en weinig doorleefd.

Zo zijn uw eigen verklaringen intern al zeer weinig consistent. U hebt niet minder dan drie verschillende versies gegeven van de gebeurtenissen die tot uw vertrek zouden hebben geleid. U zegt dat u bij DVZ een goede samenvatting hebt kunnen geven van uw problemen, zij het zonder details (CGVS 1, p.3). Die samenvatting gaat als volgt: op 13 september 2017 bent u door drie mannen meegenomen naar Tabaco, die u in het bijzijn van een ex-kolonel van het leger de opdracht gaf om enkele moorden te plegen. U weigerde dit te doen en verhuisde naar een andere wijk, de eerste van drie keren dat u van woning veranderde. Via uw moeder probeerde men u te bereiken. Twee weken na 13 september 2017 kwamen bendeleden opnieuw aan u vragen om mee te werken aan een andere opdracht. Op 15 oktober 2018 zijn ze een laatste maal bij uw moeder geweest en lieten verstaan dat ze wisten waar u was. Op 18 oktober 2018 hebt u klacht ingediend, en een dag later bent u ondergedoken tot aan uw vertrek uit Colombia op 23 oktober 2018 (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verwijst u opnieuw naar drie mannen die u meenamen naar Tabaco. Die maakt duidelijk dat hij verwacht dat u iets voor hem gaat opknappen (CGVS 1, p.11-12). U maakt daarbij echter geen melding van de aanwezigheid van een ex-kolonel of een bevel tot moord. Omdat u enkele dagen eerder ruzie had gemaakt met buurtbewoners die drugs verkochten denkt u dat u op die manier onder de aandacht van een criminele bende was gekomen (CGVS 1, p.12). Twee weken later speelde hetzelfde scenario zich af maar ditmaal was er ook een ex-kolonel bij aanwezig, die een plan had opgesteld om een hele lijst doelwitten van de bende te elimineren. Dit zou uitsluitend worden uitgevoerd door mensen met een blanco strafblad, zoals u en uw minderjarige zoons (CGVS 1, p.12). U hebt deze ex-kolonel maar één keer gezien en daarna nooit meer ontmoet (CGVS 1, p.17-18). Op 24 juli 2018 werd Tabaco gearresteerd. Ondertussen was het plan volledig uitgewerkt met een "chronogram", dat aangaf welke mensen wanneer op bepaalde plaatsen moesten zijn. De overgebleven bendeleden zochten naar u om mee te werken aan deze criminele samenzwering (CGVS 1, p.12-13). Op 15 oktober 2018 hoorde u een laatste keer van de bende en raadde uw moeder u aan om onmiddellijk te vertrekken. U gaf uw ontslag en kocht vliegticket (CGVS 1, p.13).

Later hebt u nog een andere versie van deze feiten gegeven. U verklaart dan opnieuw dat u op 13 september 2017 voor een eerste keer door drie bendeleden bent meegenomen naar een ontmoeting met Tabaco, die zegt dat u iets voor hem gaat moeten doen (CGVS 2, p.6). 15 dagen later hebben bendeleden bij uw moeder de boodschap achtergelaten dat ze opnieuw wilden spreken. Tijdens die tweede ontmoeting vertelden ze u "ongeveer alles wat er ging gebeuren" (CGVS 2, p.6): uw minderjarige zoon zou u moeten helpen bij het plegen van deze misdrijven. U hoorde met hoeveel personen dit grote plan zou worden uitgevoerd. Een persoon die men "el coronel" (de kolonel) noemde had het dan weer over welke stappen er allemaal zouden worden genomen (CGVS 2, p.6). Na drie maanden, tijdens dewelke u begon te denken dat men u uit het oog verloren was, volgde er nog een identieke vergadering, waarop Tabaco en de kolonel u details van de operatie vertelden (CGVS 2, p.7). Dat u eerst beweerde deze kolonel nooit meer te hebben teruggezien, terwijl u later zegt dat hij er opnieuw bij was tijdens de laatste ontmoeting, is uiteraard sterk tegenstrijdig. Uw verwijzingen naar deze figuur zijn trouwens ook niet consistent: u zegt eerst dat hij een militair was, maar dat u niet weet of het een kolonel was (CGVS 1, p.12), vervolgens hebt u het afwisselend over een kolonel en een ex-kolonel (CGVS 1, p.13,15), en uiteindelijk zegt u dat hij iemand was in militaire tenue en dat u hebt gevraagd wie deze man is, waarna men u vertelde dat het gaat om een kolonel die actief is bij de paramilitairen (CGVS 1, p.17-18). Tijdens het tweede interview hebt u het gewoon over iemand die ze "el coronel" noemen (CGVS 2, p.6).

Voorts valt op dat u doorheen uw spontane relaas telkens allerlei zijsprongen maakt, maar bijzonder weinig kan vertellen over uw opeenvolgende ontmoetingen met Tabaco en de andere mensen die u zegt te vrezen (CGVS 1, p.11-14). Zelfs als u een tweede keer wordt gevraagd om zeer precies en in detail te vertellen over de gebeurtenissen die tot uw vertrek hebben geleid (CGVS 2, p.5), waarbij u er voortdurend aan herinnerd moest worden dat u algemeenheden achterwege moet laten (CGVS 2, p.5,6), blijft u bij een vaag en weinig overtuigend relaas van een opeenvolgende ontmoetingen met Tabaco. U besteedt meer aandacht aan het uitleggen van het plan dat u kreeg voorgeschoteld dan aan het preciseren van de omstandigheden waarin u deze plannen te horen kreeg. Zoals hierboven opgemerkt slaagt u er ook niet om consistente verklaringen af te leggen. Zo verklaart u voortdurend dat u "veel informatie had" (CGVS 1, p.13), dat u "alle kennis had" (CGVS 1, p.16), dat u "teveel informatie" had (CGVS 1, p.17) en dat het "delicaat" was dat u zoveel informatie had (CGVS 1, p.18). Als u wordt gevraagd om te preciseren welke gevoelige informatie u dan wel te weten was gekomen, komt u echter niet verder dan dat er een plan was om diverse mensen te vermoorden (CGVS 1, p.17). In een ander persoonlijk onderhoud zegt u dan weer

een chronogram te hebben gezien met een lijst van verschillende personen en dat u tot in de puntjes hoorde hoeveel personen naar welke gemeentes waar zouden gaan, hoe dat zou worden aangepakt, en met wie u ter plaatse contact kon opnemen (CGVS 2, p.7). U herinnert zich dan dat iedereen over de fysiek aanwezige plan en de kaart van de operatie stond gebogen (CGVS 2, p.7,9). Dat staat haaks op wat u vertelde tijdens uw eerste interview, toen u expliciet bent gevraagd of u dat chronogram zelf had gezien, en tweemaal ontkende dat u het ooit met eigen ogen had gezien (CGVS 1, p.16). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud krijgt u nogmaals de kans om klaarheid te scheppen. U zegt dan eerst dat er werd getoond naar welke plek u moest gaan, dat u daar een wapen zou krijgen en een foto van het doelwit; u hoorde de naam van het doelwit, maar u kende die persoon niet. De bendeleden zeiden tegen u: "hij heet zo, en dan gaat u naar daar, krijgt u de wapens, de foto, en dat is het" (CGVS 3, p.10). Maar hieruit mag volgens u niet worden begrepen dat u wist wie u moest vermoorden of waar. Het bleef volgens u allemaal heel algemeen en er was een lijst en een kaart met namen van plaatsen en personen. De namen van de personen die u zou moeten vermoorden in opdracht van de bende hebt u niet kunnen onthouden (CGVS 3, p.10). Ook hier wijkt u sterk af van de vorige versie. U bent tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud immers gevraagd of u wist wie ze wilden vermoorden en waar en stelde dan ondubbelzinnig: "Nee, ze specificerden niet wie en ook niet waar, ze zeiden verschillende steden en verschillende dorpen en verschillende personen maar namen nee, dat niet. Tot zover ben ik niet geraakt. Zij waren in gesprek en ze wachtten tot wanneer iemand zei ja, dan tonen ze een naam en foto en dan klaar." (CGVS 1, p.17). Dat u enerzijds blijft hameren op de hoeveelheid informatie waarvan u deelachtig gemaakt werd, en anderzijds telkens weer erkent dat u niet op de hoogte was van de werkelijke details, laat zich natuurlijk moeilijk rijmen. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud houdt u vast aan de versie dat u tijdens de eerste vergadering niets hebt gezien, maar dat u tijdens de tweede vergadering zowel de kaart als het chronogram van de operatie hebt gezien (CGVS 3, p.11), net als de lijst met de namen van de doelwitten (CGVS 3, p.5). Dat u probeert om daarmee de spons te vegen over uw vorige verklaringen spreekt boekdelen over uw geloofwaardigheid.

De verklaringen van uw vrouw bieden evenmin soelaas. Ondanks het feit dat u zelf al diverse interviews had afgelegd in het kader van uw asielprocedure en dus al ervaringen had opgedaan toen uw echtgenote met jullie kinderen in België is toegekomen, blijkt zij tijdens haar persoonlijk onderhoud nauwelijks op de hoogte van de gebeurtenissen die aan de basis van uw vertrek zouden liggen. U relateert zelf de waarde van haar verklaringen door te stellen dat u haar zowel in Colombia als later in België slechts in vage termen vertelde wat er aan de hand was omdat uw echtgenote "net zoals de meerderheid van de vrouwen" (CGVS 3, p.9) te emotioneel was om alle details te kunnen aanhoren. Deze stereotiepe uitleg snijdt geen hout. Dat u van mening was dat het te gevaarlijk was om uw partner in te lichten over de gebeurtenissen die ertoe hebben geleid dat u haar met de kinderen alleen achter liet in Colombia terwijl u naar België vertrok (CGVS 3, p.9) past al niet in een logisch geheel. Dat u deze onwetendheid doelbewust en weloverwogen in stand hebt gehouden toen jullie allebei in België waren, zelfs al wist u dat zij tijdens een persoonlijk onderhoud de basis van haar vrees zou moeten uiteenzetten, kan al helemaal niet worden gevolgd. Dat uw vrouw slechts oppervlakkig kan vertellen wat er met u allemaal zou zijn gebeurd voor uw vertrek, is overigens ook weinig realistisch aangezien jullie in Colombia samenwoonden. Volgens u waren de confrontaties met Tabaco zo intimiderend dat u bevend en bleek terugkeerde naar huis, waardoor uw vrouw meteen zag dat er u iets verschrikkelijks was overkomen (CGVS 3, p.9). De lacunes en gebreken in de verklaringen van uw vrouw over uw beweerde ontmoetingen met de man die diverse doden en doodsb bedreigingen binnen uw schoonfamilie op zijn kerfstok zou hebben, zijn daarom des te opvallender.

Om te beginnen stelde uw vrouw bij DVZ nog dat de bende die jullie viseerde voor gedwongen rekrutering daarmee was begonnen toen er in september 2017 een plaatselijke bendeleider werd opgepakt. Vervolgens werd u onder druk gezet om drie keer naar een vergadering met hen te gaan (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Aan het begin van haar persoonlijk onderhoud bevestigt ze na enige misverstanden dat de verklaringen die zij heeft afgelegd bij DVZ een goede samenvatting waren van de redenen waarom ze voor haar leven vreesde in Colombia, minus de details (CGVS vrouw, p.4). Noch u, noch uw vrouw verwezen op enig ander tijdstip naar een arrestatie van een bendeleider als beginpunt van jullie problemen.

Tijdens haar spontaan relaas, waarbij werd gevraagd om precies en volledig te vertellen waarom ze is vertrokken uit Colombia en er niet naar kan terugkeren, kan uw partner zich enkel in algemene en vage termen uitlaten. Ze heeft het eerst over een gebeurtenis op 13 september 2017 waarbij u wordt gevraagd om een vergadering bij te wonen (CGVS vrouw, p.9). Vervolgens vertelt ze over de algemene situatie in de wijk (CGVS vrouw, p.9-10), waarna ze de klacht bij het parket en uw vertrek uit Colombia vermeldt (CGVS vrouw, p.10). Na uw vertrek had ze veel schrik en het gevoel dat ze achtervolgd werd (CGVS vrouw, p.10). Een automobilist heeft jullie schoonbroer aangesproken om naar u te vragen toen hij uw

zoon naar school voerde, wat ertoe leidde dat uw partner naar een comité voor mensenrechten is gegaan (CGVS vrouw, p.10). Uw zoon heeft psychische problemen en werd daarvoor begeleid. Het gemeentebestuur van Medellín heeft een bezoek gebracht in het kader van een steunproject voor gezinnen die hoog risico lopen op ontheemding of rekrutering (CGVS, p.10-11). Op geen enkel punt noemt zij namen van personen of plaatsen, en behalve de datum van de eerste vergadering geeft ze ook geen referentiepunten in de tijd. Na een pauze in het persoonlijk onderhoud moet uw vrouw er op gewezen worden dat ze niet eens heeft gezegd wie ze vreest in Colombia, waarna ze voor het eerst spreekt over de bende van Tabaco (CGVS vrouw, p.12). Er wordt nogmaals aan haar gevraagd wat er is gebeurd na 13 september 2017 en jullie verhuis in diezelfde maand. Vervolgens legt zij uit dat jullie niet ver konden verhuizen omdat zoiets tot vergelding van de bende zou leiden, die zouden denken dat u was gevlucht met compromitterende informatie (CGVS vrouw, p.13-15). Aangezien deze verklaringen zeer weinig samenhang vertonen, wordt haar een derde maal de vraag gesteld wat er dan precies zou zijn gebeurd dat heeft geleid tot jullie vertrek (CGVS vrouw, p.15). Daarbij moet ze er tussendoor andermaal op gewezen worden dat ze duidelijk en precies moet zijn in haar verklaringen over de kernelementen van de zaak (CGVS vrouw, p.15). Vervolgens blijkt dat zij nauwelijks op de hoogte is van de redenen voor uw vertrek. Zo heeft zij het ook over drie vergaderingen, maar ze meent dat de tweede vergadering ongeveer twee à drie maanden na de eerste plaatsvond (CGVS vrouw, p.15,17). Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat jullie geen van beide kunnen herinneren op welke datum deze aangrijpende en uitzonderlijke gebeurtenis plaatsvond, quod non, is het vreemd dat ze de tweede vergadering situeert maanden nadat die volgens u plaatsvond: u hebt het over twee weken of vijftien dagen na de eerste vergadering (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.6). Volgens u is dit terug te brengen tot een eenvoudige vergissing (CGVS 3, p.9,10), uiteraard een weinig draagkrachtig excuus voor jullie uiteenlopende verklaringen. Tijdens de eerste vergadering kreeg u volgens uw partner te horen dat u met uw oudste zoon moest deelnemen aan een operatie van de bende ergens in de komende maanden: jullie moesten tezamen naar een dorp gaan en daar een aanslag plegen (CGVS vrouw, p.16). Dat u tijdens de eerste vergadering reeds te horen kreeg wat u voor de bende moest doen stemt overeen met de versie die u gaf bij DVZ, maar is strijdig met de latere versies die u hebt uiteengezet op het CGVS, zoals hierboven reeds opgemerkt. Dat ook jullie oudste zoon D(...) daarbij werd vernoemd, komt in geen enkel van de drie onderscheiden versies voor die u hebt gegeven. Volgens u werd er pas op de tweede vergadering uitgelegd dat u samen met uw 16-jarige zoon zou worden uitgestuurd (CGVS 2, p.6), en aanvankelijk stelde u trouwens dat er enkel was gezegd dat u een van uw kinderen daarvoor moest inzetten aangezien niemand van hen al met de politie in contact kwam (CGVS 1, p.12). Nog altijd volgens uw vrouw was u heel erg geschrokken toen u dat bevel kreeg van de bende. In de daaropvolgende maanden kwamen de bendeleden nog verschillende keren langs om te benadrukken dat u moest meewerken omdat u al zeer delicate informatie had opgevangen, zoals wie de bende wilde uitschakelen (CGVS vrouw, p.16). Gevraagd wie u dan wel moest vermoorden in opdracht van de bende, verwijst uw vrouw naar een alias dat werd vermeld in de vergadering, maar waar ze niet meer over kan vertellen: de "ex-kolonel" (CGVS vrouw, p.16). Ze bevestigt even later dat ze helemaal niet weet op welke manier die ex-kolonel in het plaatje past (CGVS vrouw, p.17). Doorheen uw verschillende verklaringen is de ex-kolonel altijd het brein achter de operatie geweest, waardoor het vreemd is dat uw echtgenote hem eerder in verband lijkt te brengen met het doelwit van de hele operatie. Zij stelt dan eerst dat u niet op de hoogte was van de identiteit van de doelwitten die de bende uit de weg wilde ruimen (CGVS vrouw, p.16), om vervolgens haar verklaringen te wijzigen door te stellen dat u wel hoorde wie die mensen waren en wat hun naam was (CGVS vrouw, p.17). Wanneer ze wordt gewezen op de strijdige aard van deze antwoorden, probeert ze dat te vergoelijken door te stellen dat u wel de namen te horen kreeg maar dat u die mensen niet persoonlijk kent en dus niet weet wie ze zijn. U kreeg enkel hun namen te horen toen iedereen op de vergadering specifieke taken kreeg toegewezen (CGVS vrouw, p.17). Zoals ook reeds eerder uitgelegd druist dat lijnrecht in tegen de verklaringen tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, tijdens hetwelk u beweerde dat u nooit zover was gekomen dat deze details werden besproken omdat u nooit had ingestemd met de opdracht.

Uw vrouw verklaart dus dat er pas enkele maanden later een tweede vergadering volgde waarin het wie, wat, hoe en wanneer van de operatie verder werden verijnd (CGVS vrouw, p.17). Ongeveer drie maanden later, maar het is uw vrouw niet geheel duidelijk wanneer, volgde er dan een derde vergadering waarop werd geconcretiseerd wanneer er een aanslag op een belangrijk persoon zou worden uitgevoerd (CGVS vrouw, p.18). Uw partner is ervan overtuigd dat het gaat om iemand heel belangrijk iemand, wat blijkt uit hoe zorgvuldig de aanslag werd voorbereid, maar u hebt haar nooit een concrete naam verteld van het doelwit van de aanslag (CGVS vrouw, p.18). Aangezien u zelf nooit beweerde dat u een belangrijk persoon moet gaan uitschakelen, valt niet in te zien waarom uw partner onder deze indruk verkeerde. U kan daarover niet de minste opheldering bieden als u wordt geconfronteerd met de verklaringen van uw vrouw: "[...] er werd gesproken over veel mensen maar ze mompelden wel veel, ik weet niet over wie het

gaat, dat weet ik niet, ik heb ook veel van hun gemompel gehoord en daarvoor probeerde ik wel dingen te herinneren en nu dat er geen paniek en geen schrik meer is, ik probeerde te zoeken hoe ik erop kon reageren, op dat alles.” (CGVS 3, p.6). Daar waar het CGVS er begrip voor kan opbrengen dat een persoonlijk onderhoud voor de verzoeker enige stress met zich meebrengt, kan de loutere verwijzen van uw vrouw naar emotionele staat (CGVS vrouw, p.16) geenszins verschoonen dat haar verklaringen over vluchtaanleiding zo onscherp en incoherent zijn.

Gezien deze oppervlakkige en tegenstrijdige verklaringen hebben jullie de gebeurtenissen die tot uw eigen vertrek uit Colombia zouden hebben geleid niet aannemelijk gemaakt.

Zelfs indien enig geloof gehecht zou kunnen worden aan uw ontmoetingen met Tabaco, quod non, moet trouwens vastgesteld worden dat deze kennelijk niet aan de basis lagen van uw vertrek uit Colombia. De tweede ontmoeting met Tabaco zou volgens u twee weken na 13 september 2017 hebben plaatsgevonden en de derde bijna drie maanden na de tweede, dus eind 2017 (CGVS 2, p.5,6,7). U hebt iedere keer zijn bevelen kunnen ontlopen door te zeggen dat u druk bezig was op het werk en maakt geen melding van enige represailles vanuit de bende voor deze weigering (CGVS 2, p.6-7,9). U zegt integendeel dat de bende wachtte tot er iemand zelf “ja” zou zeggen (CGVS 1, p.17), en benadrukt dat de bende u geld aanbood om deze opdracht voor hen op te knappen (CGVS 1, p.18; CGVS 2, p.7). Pas op 15 oktober 2018 hebt u ontslag gegeven op uw werk (CGVS 1, p.13,20), luttele dagen voor uw vertrek uit Colombia en meer dan een jaar nadat uw problemen zouden zijn begonnen. Ook uw partner bevestigt dat u ondertussen gewoon verder ging werken (CGVS vrouw, p.16). Dat de bende al die tijd zo coulant met u omging, terwijl u volhoudt dat u onder dwang door hen werd gerekruteerd, is op zich reeds weinig plausibel. Dat geldt trouwens ook voor de levensomstandigheden van uw gezin. U lijkt het tijdens het eerste persoonlijk onderhoud vanzelfsprekend te vinden dat uw kinderen nog altijd naar school gaan (CGVS 1, p.10), poneert u dat de kinderen niet de hele dag binnen opgesloten kunnen blijven (CGVS 1, p.20) en zegt u over D(...) dat hij het “supergoed” deed op school, met succes cursussen programmeren en robotica heeft gevolgd en werd toegelaten tot een universiteit in Medellin. Op het ogenblik van het eerste gehoor in juli 2019, ongeveer negen maanden na uw vertrek uit Colombia, is zijn niveau wel wat gedaald “door de situatie” (CGVS 1, p.10), maar ook tijdens uw tweede gehoor spreekt u over hoe uw zoon behalve zijn gewone scholing ook deelneemt aan workshops aan de universiteiten van Medellin (CGVS , p.5). Het is evenwel zeer vreemd dat uw zoon al die tijd zo goed kon presteren, aangezien jullie volgens uw verklaringen reeds sinds september 2017 moesten vrezen dat de bende van Tabaco u of uw kinderen gedwongen zou rekruteren.

De vaststelling dat u en uw gezin kennelijk nog lange tijd dezelfde levensstijl konden verderzetten voert trouwens als vanzelf naar de vraag van uw eigenlijke vluchtaanleiding. Volgens uw partner zou de operatie die de bende u op 13 september 2017 uiteenzette enkele maanden later al plaatsvinden (CGVS vrouw, p.16), terwijl u pas meer dan een jaar later uit Colombia bent vertrokken. Tabaco zelf is in juli 2018 gevat door de Colombiaanse autoriteiten (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.7), dus ettelijke maanden nadat u voor het laatst iets van hem had gehoord. U hebt dan ook niet kunnen ophelderen waarom u op 15 oktober 2018 plots concludeerde dat u het land moest verlaten. Aanvankelijk houdt u het erop dat de bendeleden zeiden dat ze wisten waar u was (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en tijdens het eerste gehoor zegt u daarover zelfs alleen dat ze uw moeder lieten weten dat ze naar u op zoek waren (CGVS 1, p.13). Doorheen uw verklaringen hamert u er evenwel op dat de bende u altijd wist zijn, ook als u binnen de stad verhuisde (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.6) waardoor moeilijk valt in te zien dat u zo verrast was door het idee dat de bende uw woonplaats kende dat u plots het land moest verlaten. Hierbij moet evenwel ook worden opgemerkt dat u helemaal niet aantoonde dat u in werkelijkheid meermaals bent verhuisd of ooit uw officieel adres hebt laten veranderen. U zegt over de laatste dagen voor uw vertrek tevens dat u het advies van uw familieleden volgde om klacht in te dienen maar daarbij geen details te vertellen, want als u dat zou doen kon u niet langer blijven wonen daar en “komen ze naar je op zoek” (CGVS 1, p.11,19). Aangezien u op het ogenblik dat u klacht indiende reeds had besloten om te vertrekken (CGVS 1, p.13) net omdat u werd gezocht door de bende is het merkwaardig dat u plots die redenering omdraait. Dat u pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud toevoegde dat bendeleden u op 15 oktober 2018 met de dood bedreigden omdat u hen niet gehoorzaamde (CGVS 2, p.7) is dan ook zeer vreemd. Het is bijster weinig aannemelijk dat u tot op dat punt een kernelement van uw vrees was vergeten vermelden. Dat ook uw partner er niet over gesproken heeft dat u op 15 oktober 2018 met de dood werd bedreigd, toont duidelijk dat aan deze late toevoeging in uw relaas niet voor waar kan worden aangenomen. Het raakt immers kant noch wal dat ook zij een van de belangrijkste gebeurtenissen die aan de basis liggen van jullie vrees zou weglaten uit haar relaas.

Daarbij moet overigens ook worden opgemerkt dat uw beslissing om te vertrekken uit Colombia op 15 oktober 2018 zich moeilijk laat rijmen met uw eerdere uitspraak dat u minstens één maand voor uw eigenlijke vertrek reeds een paspoort had aangevraagd met als doel om naar Parijs te vliegen, omdat u toen beseftte dat u naar het buitenland moest vertrekken (CGVS 1, p.5). Hieruit blijkt namelijk dat u reeds voor de beweerde vluchtaanleiding uw vertrek aan het voorbereiden was, wat uw verklaringen over de omstandigheden van uw vertrek in een bedrieglijk daglicht stelt. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat u tussen de derde vergadering met Tabaco en diens arrestatie in juli 2018 al zodanig onder druk werd gezet dat u aan een tante in België vertelde over uw vrees voor uw leven, waarna zij u geruststelde dat u bij haar terecht kon, en dat ze u geld zou geven om uw reis mogelijk te maken (CGVS 2, p.7). U bevestigt tijdens uw derde persoonlijk onderhoud ook dat u voor 15 oktober 2018 al uw vertrek uit Colombia aan het organiseren was, want op dat moment “wist u niet meer wat te doen” (CGVS 3, p.11). Van de organisatie van uw reis en de reservatie van de vluchten legt u trouwens ook geen enkel document neer, wat nog verder doet twifelen aan de omstandigheden van uw vertrek. Ook de berichten die u hebt uitgewisseld met uw tante in België en waarin zij u aanraadde om gezien de ernst van de situatie een paspoort te gaan halen en een vlucht te boeken, hebt u niet getoond aan het CGVS. Volgens u kan dat niet omdat u uw oude gsm met bijhorende simkaart in Medellin hebt achtergelaten (CGVS 3, p.13). Dit excuus weegt zeer licht. Aangezien uw tante al die tijd in België woonde kan immers niet worden ingezien waarom zij van haar kant deze relevante berichten niet zou kunnen aanleveren om uw relaas kracht bij te zetten.

Dit alles klemmt des te meer omdat ook nog moet worden aangestipt dat u geen overtuigend motief kan aanreiken voor de langdurige interesse die Tabaco en zijn bende voor u zouden hebben getoond.

Zo valt moeilijk in te zien waarom deze bende hardnekkig zouden blijven proberen om u te dwingen om deze bloederige “reorganisatie” (CGVS 1, p.17) uit te voeren. U denkt dat de bende specifiek u moest hebben omdat u “een connectie met hen had” (CGVS 1, p.18). U preciseert later dat u als kind soms met Tabaco voetbalde omdat jullie uit dezelfde wijk komen (CGVS 2, p.3,10). Dat u louter om die reden zou worden gevisieerd, samen met uw profiel als iemand met een blanco strafblad dat u elders hebt aangehaald (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.5-6) is evenwel weinig plausibel. U zegt zelf dat als u het niet zou doen, “dan was er iemand anders” (CGVS 1, p.18) en maakt gewag van een grote hoeveelheid jongeren die de bende wilde rekruteren. Zelf hebt u ook vaak gezien dat jongeren banden smeden met de bende om zo drugs, wapens en geld in handen te krijgen, wat de lokale jeugd gelijkstelt met macht (CGVS 1, p.18). Dat klinkt als een bewuste keuze om via criminele weg meer prestige en aanzien te krijgen, maar u blijft volhouden dat het gaat om gedwongen rekrutering (CGVS 1, p.18). Dat de criminele bendes in Colombia uitsluitend bestaan uit onwillige slachtoffers, en geen daders bevatten, is op zich al een onrealistische gang van zaken. Gezien de beschikbaarheid van andere rekruten kan dan ook moeilijk worden ingezien dat u in de loop van meer dan een jaar af en toe deelachtig zou worden gemaakt van de geheimen van machtige figuren uit de onderwereld van Medellin, of dat u onmisbaar was voor hun plannen (CGVS 1, p.17), terwijl in de lange periodes tussendoor gewoon de draad van uw leven kon oppikken.

U suggereert tevens dat de bende naar u op zoek ging omdat u Tabaco had gesproken en dat u deze ontmoetingsplaats had kunnen doorgeven aan de politie (CGVS 1, p.13,16,17), hoewel u dit niet expliciet uitspreekt als u wordt gevraagd naar welke informatie u precies bedoelt als u zegt dat u teveel wist (CGVS 1, p.17). Het is pas tijdens uw tweede gehoor dat u speculeert dat de bende op zoek was naar iemand die had verklikt waar Tabaco zijn vergadering hield omdat hij daar werd gearresteerd (CGVS 2, p.7,14). Opvallend genoeg zegt u dan ook te vrezen dat de politie u zou aanhouden omdat u Tabaco hebt ontmoet (CGVS 2, p.10), terwijl u eerder nog zeker was dat de politie nooit naar u op zoek was (CGVS 1, p.17). Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u part noch deel had aan het gerechtelijk onderzoek tegen Tabaco. Het valt dan ook moeilijk in te zien waarom zijn bende ettelijke weken na de arrestatie plots verdenkingen jegens u zou koesteren op basis van enkele ontmoetingen in het jaar voordien. U hebt ook geen concreet element aangebracht die tot de hypothese zouden leiden dat de bende u om die reden viseerde, en hebt deze niet eens expliciet aangehaald tot in uw tweede persoonlijk onderhoud. Nochtans mag redelijkerwijs verwacht worden dat een verzoeker om internationale bescherming van het begin van de procedure duidelijk maakt om welke basis hij een geponde vrees zou koesteren.

Aangezien u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u in 2017-2018 werd gevisieerd door een bende, volgt daar logischerwijs uit dat de gebeurtenissen na uw vertrek die zouden zijn voortgevloeid uit deze beweerde gedwongen rekrutering niet aannemelijk zijn. Ook hierover schieten jullie verklaringen trouwens schromelijk tekort om geloofwaardig geacht te worden. Zo valt op dat uw vrouw ook zeer vaag en algemeen blijft over de periode na uw vertrek. Ze stelt dat ze dacht dat ze gevolgd werd, dat ze veel schrik had omdat ze wist dat de bendeleden nog altijd naar u zochten en dat ze zich moest verstoppen als ze

langskwamen (CGVS vrouw, p.10). Uit het jaar waarin zij alleen met de kinderen achterbleef in Colombia brengt ze slechts één concrete gebeurtenis ter sprake: iemand zou uw oudste zoon hebben aangesproken toen die naar school werd gebracht. Hij kon dat niet horen door zijn koptelefoon maar jullie schoonbroer hoorde wel wat er werd gezegd. Daarna ging ieder zijn wegs en bracht jullie zoon de dag op school door. Het is deze gebeurtenis die uw vrouw ertoe bracht om naar het comité voor de mensenrechten te gaan (CGVS vrouw, p.10). Bij deze beweerde gebeurtenis worden verder in deze beslissing nog de nodige vraagtekens geplaatst. Verder heeft uw vrouw het over de nood aan psychologische bijstand voor uw oudste zoon en over financiële moeilijkheden (CGVS vrouw, p.11).

Uit uw verklaringen blijkt dat de bendeleden tussen uw vertrek uit Colombia en uw eerste persoonlijk onderhoud nog negen keer bij jullie thuis geweest zijn om naar u te vragen (CGVS 1, p.13), en dat er eenmaal iemand 's nachts heeft aangeklopt op haar deur (CGVS 2, p.3,12), zaken waar uw partner bizar genoeg in haar eigen vluchtrelaas geen enkele aandacht aan schenkt. Net zoals u meer dan een jaar lang zeer weinig last zou hebben gehad van de bende voordat u in oktober 2018 Colombia hebt verlaten, moet op basis van jullie verklaringen worden besloten dat uw gezin kennelijk bijzonder weinig hinder heeft ondervonden na uw vertrek. Noch u, noch uw vrouw, maken enige melding van bedreigingen aan hun adres in de periode na uw vertrek. Volgens u moet de vraag aan uw zoon waar u zich bevond evenwel worden uitgelegd als een bedreiging aan zijn adres, ook al begreep uw zoon dat zelf niet zo (CGVS 3, p.6-7). Een en ander staat in schril contrast met de macht die jullie toeschrijven aan Tabaco. Volgens u is hij een speler in de machtige misdaadgroep "Oficina de Envigado" die actief zijn in heel Colombia (CGVS 1, p.12,14,17,21), iets "ongelooflijks", een "gigantische organisatie" die veel geld controleert en waartegen je als individu niet op kan (CGVS 1, p.12,17; CGVS 2, p.14). Indien de "Oficina de Envigado" werkelijk geloofde dat u na 15 oktober 2018 bent verdwenen omdat u hen ongehoorzaam was en ging verklikken (CGVS 2, p.14), valt niet in te zien waarom zij niet of nauwelijks reageerden op uw verdwijning en uw familie ongemoeid lieten terwijl ze u zochten. Het is al helemaal ongerijmd dat u zou veronderstellen dat uw vlucht voor de bende geen gevolgen zou hebben voor uw gezin (CGVS 2, p.11). Ook volgens uw vrouw is Tabaco deel van een enorm crimineel netwerk dat Colombia in zijn greep houdt en dat overal zijn doelwit kan vinden en uitschakelen. "Als iemand zich verstoopt of weigert informatie te geven dan weten we hoe dat gaat eindigen." (CGVS vrouw, p.14). Dat u beweert met gevoelige informatie over de bende van hun radar te zijn verdwenen had nochtans geen nadelig gevolgen blijkens jullie verklaringen. Zelfs dat uw gezin ondergedoken zou hebben geleefd na uw vertrek (CGVS vrouw, p.19) moet sterk gerelativeerd worden. Zo bleven uw vrouw en kinderen op hetzelfde adres wonen (CGVS 1, p.9,10). Zoals reeds opgemerkt konden de kinderen naar school blijven gaan. Het is dan ook vreemd dat u tijdens uw derde gehoor plotseling uw verklaringen wijzigt en stelt dat uw kinderen "natuurlijk" school hebben moeten missen door uw problemen (CGVS 3, p.14), terwijl u het voordien even "natuurlijk" vond dat ze naar school bleven gaan (CGVS 1, p.10). Overigens gaat het hier opnieuw over een blote bewering, aangezien er volgens u niet wordt toegezien op de schoolplicht in Colombia (CGVS 3, p.14). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd naar het beroep van uw partner verklaarde u dat zij hetzelfde doet als u met het kledingmerk en dat ze zich bezig houdt met de verkoop van de kledij (CGVS 1, p.9). Het is pas later wanneer u over uw problemen vertelt dat u plots aangeeft dat uw partner niet meer buitenkomt en ook niet meer werkt (CGVS 1, p.13,20), iets wat uw vrouw ook verklaarde met het voorbehoud dat ze soms wel nog via internet kledij verkocht (CGVS vrouw, p.10,20). Dat u het als verdacht beschouwt dat er mensen kwamen vragen naar degene die jullie kledingmerk via internet verkocht omdat jullie dat niet meer deden (CGVS 2, p.4) lijkt dus elke basis in de werkelijkheid te ontberen. Uw kinderen hebben ook na uw vertrek hun leven kunnen verderzetten (CGVS 1, p.20). Indien u werkelijk vreesde voor het leven van uw kinderen is het echter weinig waarschijnlijk dat zij hun school mochten verder zetten terwijl uw vrouw zich zou schuilhouden binnenshuis. Dat uw vrouw of schoonmoeder uw zoon zouden kunnen beschermen tegen een netwerk dat zo machtig is als u beweert (CGVS 2, p.14) valt hoegenaamd niet in te zien. Dat de levensomstandigheden van uw gezin steeds slechter worden afgeschilderd naarmate uw verklaringen vorderen, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien valt op dat de meest voor de hand liggende voorzorgsmaatregel door uw gezin niet nodig werd geacht, namelijk het regelen van geldige paspoorten. Dit terwijl u begin 2018 reeds een paspoort zou hebben gehaald in Medellin voor wanneer de situatie u zou nopen tot een overhaaste vlucht (CGVS 2, p.7) en volgens u ook de procureur die uw klacht noteerde benadrukte dat uw gezin zo snel mogelijk het land moest verlaten (CGVS 1, p.13). Zelfs uw vrouw zegt dat jullie al na de derde ontmoeting met Tabaco bezig waren met de mogelijkheid om naar België te vertrekken (CGVS vrouw, p.18). Het spreekt dan ook boekdelen over de door jullie beweerde vrees dat uw vrouw en kinderen pas op 22 augustus 2019 paspoorten regelden om Colombia te kunnen verlaten, terwijl u reeds tijdens het interview bij DVZ verklaarde dat zij in constante vrees leefden om aangevallen te worden door de bende (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het is zeer eigenaardig dat zij zo lang zouden talmen om te zorgen dat zij geldige

reisdocumenten hadden indien zij werkelijk voortdurend onder die angst gebukt gingen. Dit is een verdere indicatie dat u de levensomstandigheden van uw gezin in Colombia niet waarheidsgetrouw weergeeft.

Hoewel jullie doorheen de verschillende interviews gewag maken van een vrees dat de bende jullie oudste zoon zou willen rekruteren omdat die daarvoor het perfecte profiel heeft (CGVS 1, p.20; CGVS vrouw, p.4,10,12,18), en u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stellig bent dat Tabaco uw zoon wilt vermoorden (CGVS 3, p.6), is er in al jullie verklaringen maar één concreet element dat er op zou wijzen dat hij ooit bij uw beweerdde problemen betrokken raakte: een bendelid zou naar u gevraagd hebben toen D(...) naar school werd gebracht en zei dat hij niet mocht vergeten wie de leiding had in de wijk. D(...) zelf hoorde niet wat er werd gezegd omdat hij een koptelefoon droeg (CGVS vrouw, p.10,21). Niet alleen komt u dus niet verder dan een blote bewering als u het heeft over dit incident, dat u dergelijke vraag naar uw afwezigheid probeert gelijk te stellen met het bedreigen van uw zoon (CGVS 3, p.6-7), kan bezwaarlijk worden gevolgd, laat staan dat zo iets kan worden begrepen als een poging om uw zoon onder dwang te rekruteren voor de bende. Verder zijn uw verklaringen op dit punt weer zeer inconsistent. Terwijl u op het eerste gehoor dd. 11 juli 2019 nog bij herhaling stelde dat het incident op weg naar D(...)s school zich 20 dagen eerder had voorgedaan (CGVS 1, p.13,20), met andere woorden eind juni, beweert uw vrouw dat dit gebeurde in april (CGVS vrouw, p.21). De precieze datum kan ze niet geven maar ze is zeker van de maand, en uit de brief die ze heeft neergelegd kan worden afgeleid dat dit incident zich zou hebben afgespeeld voor 16 april 2019, dus meer dan twee maanden voor het volgens u plaatsvond. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelt u plots ook dat het moet gebeurd zijn in april 2019 (CGVS 3, p.7). U bent geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheid in uw verklaringen en stelt dan dat u eerder zei dat het “ongeveer, min of meer” 20 dagen eerder gebeurde, maar dat u erbij had gezegd dat het lang geleden was (CGVS 3, p.13), wat volgens de feitelijke vaststellingen helemaal niet klopt: u zei op 11 juli 2019 tweemaal dat het 20 dagen eerder was gebeurd. U voegt nog toe dat het gaat om “veel details en er is veel tijd over gegaan dan kan je niet alles vers in het geheugen” hebben (CGVS 3, p.13). U geeft desgevraagd toe dat het hier niet gaat om een detail maar om een belangrijk feit in uw relaas (CGVS 3, p.13-14) en houdt het er uiteindelijk op dat u zich enkel herinnert dat het gebeurd is, maar niet wanneer (CGVS 3, p.14). Zoals hierboven reeds opgemerkt hebt u geen enkel element aangereikt dat zou ondersteunen dat u tijdens uw interviews niet in staat was om zich recente gebeurtenissen voor de geest te halen, waardoor deze uitleg allerm minst overtuigend is. Wat er ook van zij, in uw relaas is er geen enkele verdere verwijzing naar enige poging van een criminele bende om uw zoon voor hun kar te spannen. Bij gebrek aan enige concrete elementen dat iemand uw kinderen probeerde te rekruteren in Colombia, moet worden besloten dat jullie vage en algemene verwijzingen naar het rekruteren van kinderen (CGVS vrouw, p.22) niet volstaan om een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

U verwijst naar psychologische problemen van uw zoon die zouden voortvloeien uit deze gedwongen rekrutering, en legt in dat verband twee documenten neer: een Colombiaans document dd. 13 september 2019 en een brief van de Belgische organisatie “Maison de l’Amerique Latine S.E.U.L. asbl” dd. 14 april 2020 waarin een psychologe bevestigt dat D(...) door haar wordt ondersteund sinds december 2019. In deze documenten is sprake van depressieve symptomen en angstgevoelens, en een mogelijke maar onbevestigde diagnose van het syndroom van Asperger. Deze klachten zouden voortvloeien uit de gespannen situatie van uw gezin in Colombia.

Het CGVS benadrukt dat psychologen en psychiaters weliswaar vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog of psychiater die een persoon behandelt voor problemen met diens geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat wordt vastgesteld en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een psycholoog/ psychiater is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen/psychiaters daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch-psychologisch of psychiatrisch attest geeft dan ook geen definitief en absoluut uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Volgens u begonnen de problemen van D(...) pas na uw vertrek, en was hij een gezonde en gelukkige jongen voordien (CGVS 2, p.11). In jullie verklaringen valt geen enkel incident terug te vinden waaruit zou blijken dat een criminele bende ooit enige belangstelling voor D(...) zelf aan de dag heeft gelegd. Dat de vroegste melding over psychische klachten van uw zoon werd gemaakt in september 2019, bijna een jaar na uw

vertrek en ongeveer twee jaar nadat de door u beweerde problemen zijn ontstaan, maakt dat enig verband tussen zijn latere klachten en toenmalige levensomstandigheden niet aannemelijk geacht kan worden. Los van bovenstaande, kan worden toegevoegd dat uit het gesprek met D(...) op het CGVS naar voren kwam dat de psychologische begeleiding die uw zoon volgde, inmiddels al meer dan een jaar geleden werd stopgezet. De therapie is doeltreffend gebleken en heeft uw zoon aanzienlijk geholpen. D(...) voelt zich goed en kampt niet langer met een concrete psychologische problematiek.

Volgens uw vrouw liepen trouwens niet alleen jullie gevaar: als u met de informatie die u had op de vlucht zou slaan, was dat ook gevaarlijk voor uw ouders en uw schoonfamilie die daar in de buurt wonen (CGVS vrouw, p.14). Toen u bij DVZ een kort overzicht gaf van de redenen dat u in Colombia voor uw leven vreest verwees u uitdrukkelijk naar het gevaar dat uw moeder er liep, terwijl u trouwens met geen woord hebt gesproken over een poging van de bende om uw zoon in te lijven (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Nadat uw vrouw en kinderen Colombia hebben verlaten zou men ook aan uw ouders en schoonmoeder gevraagd hebben waar u ergens bent; ze zeiden dat ze u wilden spreken en u beschouwt dit als een poging tot intimidatie. Op uw schoonouders had dit effect: zij zouden reeds verschillende keren verhuisd zijn sinds dit incident, maar uw ouders wonen nog altijd op dezelfde plaats: het huis waar jullie ook woonden toen de problemen met de bende begonnen (CGVS 3, p.3,4). Volgens u komt dat doordat uw ouders al iets ouder zijn en ook weten "dat ze geen probleem hebben met dat, het probleem is met mij en mijn zoon" (CGVS 3, p.4). Dat brengt u dan weer in verband met het feit dat uw ouders eigenaars zijn van een huis, terwijl uw schoonmoeder geen eigen woning heeft (CGVS 3, p.4). Dat uw ouders nog altijd op dezelfde plaats kunnen wonen zonder de represailles te ondervinden vanuit de "Oficina de Envigado" waar uw vrouw naar verwijst (CGVS vrouw, p.15), net zoals uzelf gedurende ongeveer een jaar en uw gezin in het jaar volgend op uw vertrek gedaan hebben, zet de door u beweerde vrees in een heel ander perspectief.

Hierbij aansluitend kan nog worden aangestipt dat het er niet naar uitziet dat uw vrouw probeert verborgen houden dat jullie allemaal naar België zijn vertrokken: haar vrienden uit de wijk waar jullie woonden en waar de bende actief was zijn daarvan op de hoogte (CGVS vrouw, p.9). Zelf gebruikt u geen Facebook meer omdat u overal gezocht wordt (CGVS 1, p.6) maar uw schoonzus postte publiekelijk op Facebook dat ze graag naar uw vrouw in België zou reizen omdat ze haar mist (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots van Facebook). Uw vrouw zelf wuift deze observatie weg door te stellen dat ze niets openbaar publiceert maar enkel reageerde op wat haar zus had gepost (CGVS vrouw, p.22). Daarmee geeft ze dus toe dat ze een openbare reactie postte over waar ze zich bevond. Dat zij niet de gewoonte heeft om via Facebook contact te hebben mensen die dicht bij de bende staan (CGVS vrouw, p.22) houdt geen steek gezien de envergure van het misdaatsyndicaat dat naar jullie op zoek zou zijn. Met haar laatste verschoningsgrond, dat ze zich veilig voelt in België, gaat ze voorbij aan haar eigen bewering dat ze vreest dat jullie familie in Colombia represailles zou kunnen ondervinden net omdat jullie zelf uit Colombia zijn verdwenen. U bent daar zelf veel minder ongerust over: als u wordt gevraagd of het voor uw vrienden of familie in Colombia gevaarlijk zou kunnen zijn als duidelijk wordt dat u na al uw wedervaren in België terecht bent gekomen, stelt u dat niet te weten, dat er tot nu toe niets is gebeurd, en dat u hoopt dat het zo zal blijven (CGVS 3, p.15). Het is merkwaardig dat u en uw vrouw op dat punt een volledig andere risicoanalyse lijken te maken. Tevens is gebleken dat uw schoonmoeder op Facebook ijverig bezig is met het uitdelen van 'likes' aan pagina's over reizen en emigreren naar België en werken in België, en aan 'L(...) L(...) C(...)'. Ook uw schoonzus maakt reclame voor deze in België gevestigde chocolaterie waarvan het telefoonnummer open en bloot te zien is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1), en die hetzelfde alias gebruikt als uw vrouw (CGVS vrouw, p.5). Uw schoonfamilie maakt zich dus duidelijk geen zorgen dat iemand in Colombia zou vermoeden dat jullie zich in België bevinden op dit ogenblik.

Wat betreft de klacht die u hebt ingediend bij het parket op 18 oktober 2018 moeten ook tal van bedenkingen gemaakt worden. In de klacht staat een loutere weergave van uw verklaringen. Het document bevat geen enkele verwijzing naar een betrouwbare en verifieerbare externe bron. Dat stuit des te meer daar u expliciet verklaart deze klacht te hebben ingediend enkel en alleen om ze te kunnen tonen aan de Belgische asielinstanties (CGVS 1, p.19). Overigens staat in de klacht slechts vermeld dat u in september 2017 bent verhuisd nadat u werd bedreigd door een lokale bende, meer dan een jaar voordat u uiteindelijk Colombia hebt verlaten. U voegt pas op het einde van de aangifte toe dat een drietal mannen van dezelfde bende op 15 oktober had ontdekt waar u woonde, zonder overigens te specificeren 15 oktober van welk jaar. Dat u dus met deze aangifte "enkel het hoofdidee" zou hebben gegeven van uw vluchtmotieven (CGVS 1, p.19), wordt door de feitelijke vaststellingen tegengesproken. U hebt duidelijk niet enkel de details weggelaten, maar alle beweerde feiten waarop u zich thans beroept, met uitzondering van een ruzie met criminelen die maakten dat u op 14 september 2017 bent verhuisd. Tijdens uw derde

persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat u alles wat u is overkomen hebt verteld aan de procureur, wat opnieuw lijnrecht indruist tegen uw verklaringen tijdens het eerste gehoor toen u nog zei dat u slechts een gedeelte en niet alle info vertelde op aanraden van uw familie (CGVS 1, p.19). Zelfs op dit punt kan u dus geen eenduidige verklaringen afleggen.

U hebt voorts ook geen enkele belangstelling getoond voor een eventueel onderzoek naar deze feiten waarmee men mogelijks bezig zou zijn (CGVS 2, p.13), en hebt overigens ook niet de minste interesse voor de vraag of Tabaco inmiddels werd veroordeeld (CGVS 3, p.6), net zomin als uw vrouw (CGVS vrouw, p.19). Dat jullie zo weinig bekommerd zijn met het lot van de man die jullie zeggen te vrezen, is op zijn minst opvallend, temeer dat zijn arrestatie en berechting een duidelijk uiting zijn van de wil en capaciteit van de Colombiaanse overheid om op te treden tegen criminaliteit. Dat uw vrouw spontaan zou zijn benaderd door het gemeentebestuur van Medellin om steun te bieden aan families die verhoogd risico zouden lopen op ontheemding of rekrutering (CGVS vrouw, p.11), overigens een blote bewering die niet wordt ondersteund door enig document, zou enkel bevestigen dat er tal van instellingen en organisaties zijn die de Colombiaanse burger hulp of bescherming biedt in dergelijke omstandigheden. Het CGVS brengt in herinnering dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend aan verzoekers indien alle paden naar bescherming door de nationale overheid zijn uitgeput. In uw geval is dat duidelijk niet zo. Meer nog: hoewel het parket had aangeboden om jullie in te schrijven in een programma voor burgerbescherming hebt u dat kennelijk nooit gedaan (CGVS 1, p.19). Bij het parket leken ze volgens wat u verklaart nochtans overtuigd dat uw vrouw en kinderen gevaar liepen (CGVS 1, p.13). Ook uw echtgenote stelt dat u klacht ging indienen om bescherming te kunnen krijgen (CGVS vrouw, p.18-19), maar paradoxaal genoeg stelt ze vervolgens dat de naam Tabaco niet werd vermeld in de klacht, en dat jullie wel vroegen om bescherming maar niet van de politie (CGVS vrouw, p.19). Zelf zegt u dat het tijdverlies is om aangifte te doen (CGVS 1, p.19) en dat u nooit van plan was om aan het openbaar ministerie details te vertellen over de mensen die u beweert te vrezen (CGVS 1, p.19), waardoor überhaupt niet kan worden ingezien op welke manier dit een volwaardige poging zou zijn geweest om de bescherming van de autoriteiten van uw land in te roepen. Het CGVS beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend indien alle redelijke paden tot het bekomen van bescherming vanwege de nationale autoriteiten bewandeld zijn. In uw geval is dat niet zo. Door uw houding en uw verklaringen wekt u vooral de indruk dat u slechts klacht hebt ingediend om niet met lege handen naar België te vertrekken, waardoor de overtuigingskracht ervan sterk aangetast is.

Ook de bewijswaarde van de bevestigingsbrief die uw vrouw heeft gekregen van het "Comité Municipal de Derechos Humanos para la Construcción de Paz" is zeer relatief. Volgens uw vrouw was dat comité voor de mensenrechten op geen enkele manier betrokken bij jullie situatie en baseerde de schrijver van de brief zich louter op wat ze hem vertelde toen hij de brief opstelde, waardoor ook die niet meer dan een weergave van haar verklaringen is (CGVS vrouw, p.20-21). Aangezien de brief ook geen praktische gevolgen met zich heeft meegebracht qua hulp, bescherming, of ondersteuning (CGVS vrouw, p.20) moet worden besloten dat hier gaat om een gesolliciteerde brief die op geen enkele wijze de door u beweerde feiten aantoont.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw vage, tegenstrijdige en inconsistente verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Uw diverse identiteitsdocumenten tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet worden betwist. Uw vliegtuigtickets en de aangifte van het verlies van uw paspoort ondersteunen slechts uw verklaringen over uw reisweg, die evenmin in twijfel getrokken wordt. De diverse persartikels die u hebt neergelegd houden geen rechtstreeks verband met de door u ingeroepen feiten, stelde u zelf (CGVS 1, p.4; CGVS 2, p.3). Hetzelfde dient te worden gezegd van de aanvullende nieuwsartikels die uw oudste zoon tijdens zijn gesprek op het CGVS wenste neer te leggen. Het CGVS betwist noch ontkent dat er misdrijven worden gepleegd in Medellin en dat Carlos Pesebre en Tabaco bestaan. Hieruit kan evenwel geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid. Wat betreft de documenten die betrekking hebben op de verwanten van uw vrouw moet worden geconcludeerd dat deze personen inderdaad hebben bestaan en inmiddels zijn overleden. Deze overlijdensaktes laten echter niet toe om te bepalen in welke omstandigheden zij zijn overleden, laat staat dat hun overlijden verband hield met de personen die u zegt te vrezen in Colombia. U bent reeds van bij het begin van uw procedure gewezen op het belang van dergelijke overtuigingsstukken en dat een summiere lijst van namen en data niet bewijskrachtig genoeg is, en blijft zelfs tijdens uw derde gehoor steken op de intentieverklaring dat u zal

kijken wat u kan doen om te staven dat de namen op uw lijst slachtoffers zijn van de bende die u zegt te vrezen (CGVS 3, p.8-9). Dat de neven van uw vrouw in het verleden gedwongen werden gerekruteerd bij een bende staat u ook op generlei wijze en strookt trouwens ook niet met uw uitspraak dat zij bij de bende gingen omdat "ze niets anders om handen hadden" (CGVS 1, p.11). Uit de attesten van lijkschouwing kan ten hoogste worden opgemaakt dat de politie respectievelijk het parket in 2010 en 2008 een nood zagen om de doodsoorzaak in deze overlijdens met zekerheid te laten bepalen. Zelfs indien deze overlijdens verband zouden houden met de bende van Tabaco die u zegt te vrezen, kan uit deze gebeurtenissen in uw hoofde geen actuele vrees worden afgeleid. Het gaat immers om feiten van jaren geleden, in die mate dat u zelfs niet kan situeren hoeveel jaar het geleden is dat deze personen zijn gestorven (CGVS 2, p.11). Het kan integendeel worden aangestipt dat dergelijk verband weinig plausibel is. Dat u nooit met uw gezin bent vertrokken uit Medellin (CGVS 1, p.4), hoewel verschillende mensen in uw naaste kring reeds problemen hadden gekend met Tabaco, die ook uw vrouw met de dood bedreigd zou hebben (CGVS 2, p.10), mag verwonderen. Overigens laat uw vrouw deze beweerde bedreiging onvermeld als haar wordt gevraagd naar haar eigen ontmoeting met Tabaco: ze stelt in eerste instantie dat Tabaco haar grootmoeder bedreigde om de familie onder druk te zetten (CGVS vrouw, p.12-13) en voegt pas als ze expliciet wordt geconfronteerd met uw uitspraak toe dat Tabaco had gezegd dat ze haar grootmoeder iets zouden aandoen, "of haar" (CGVS vrouw p.19). Hier schieten jullie verklaringen alweer tekort om te kunnen overtuigen. Aangezien u zelf verklaart nooit eerder persoonlijke problemen gekend te hebben met de bende van Tabaco (CGVS 1, p.14) en tevens dat uw vrouw dacht dat Tabaco het niet echt meende toen hij haar met de dood bedreigde (CGVS 2, p.11) kan niet worden gevolgd dat eender welke criminele bende het als een kaakslag zou opvatten als u ervoor had gekozen om elders in Colombia te gaan wonen en werken op een ogenblik dat zij niet de minste belangstelling voor u hadden, in tegenstelling tot wat u doet uitschijnen (CGVS 2, p.10,11). Tot op heden heeft deze bende zich trouwens ook onthouden van represailles tegen uw familie of die van uw vrouw, wat duidelijk ontkracht dat u een eerdere verhuis door deze bende onmogelijk gemaakt zou zijn. Ook de overige verwijzingen naar verwanten van uw vrouw die problemen zouden hebben gekend in Colombia zijn niet dienstig aangezien u deze met geen enkel betrouwbaar bewijsstuk ondersteunt. Als laatste kan worden toegevoegd dat wat betreft het schrijven d.d. 17/11/2020 waarin de vraag werd gesteld om uw oudste zoon D(...) te horen, waarvan initieel werd geoordeeld dat deze laattijdig werd overgemaakt, er intussen reeds werd overgegaan tot een gesprek op het CGVS (zie supra).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, L(...) M(...) O(...) R(...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Medellin in Colombia op 14 juli 1984 en u bent altijd in die stad blijven wonen, zij het in verschillende wijken. U heeft al 24 jaar lang een relatie met A(...) Z(...) M(...) (CG-nummer (...) en O.V.-nummer (...)). Jullie hebben samen drie minderjarige kinderen die zich samen met jullie in België bevinden. U maakte uw middelbare school af en volgde nog meerdere andere cursussen, u had vervolgens een restaurant en een kledingzaak. Samen met uw minderjarige kinderen verliet u Colombia op 31 oktober 2019 om uw partner A(...) te vervoegen die een jaar eerder, met name op 23 oktober 2018, naar België vertrokken was. Op 7 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner A(...), u baseert zich immers op identiek dezelfde asielmotieven:

“(…)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

“(…)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/1, § 4, en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van hun eerste middel wijzen de verzoekende partijen er vooreerst op dat de Raad in zijn arrest nr. 265 986 van 21 december 2021 de weigeringsbeslissingen van 25 februari 2021 vernietigde en oordeelde dat de vraag van hun oudste zoon om te worden gehoord geldig en tijdig

geformuleerd werd in het verzoekschrift dat door de verzoekende partijen werd ingediend tegen de weigeringsbeslissingen van 20 maart 2020. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen die betrekking hebben op het gehoor van de oudste zoon op 18 juli 2022 en de door hen geuite vrees dat hij zou worden gerekruteerd. Zij betwisten dat zij geen concrete elementen zouden hebben aangebracht met betrekking tot het risico dat hun kinderen zouden lopen om gerekruteerd te worden in Colombia. In de eerste plaats gaan de bestreden beslissingen volgens hen voorbij aan de bewijzen die zij neerlegden, *“zoals verschillende artikels die het risico op rekrutering van jongeren aantonen”*. Zij menen dat de bestreden beslissingen blijk geven van een stereotype motivering door te stellen dat de diverse persartikels die zij hebben neergelegd geen rechtstreeks verband houden met de door hen ingeroepen feiten en dat de bestreden beslissingen zodoende *“volledig voorbij [gaan] aan de algemene context waarmee verzoekers te maken hadden in Colombia en die verzoekers duidelijk aangetoond hebben”*. In de tweede plaats zijn de bestreden beslissingen volgens de verzoekende partijen contradictoir door enerzijds te stellen dat zij *“vage en algemene verwijzingen”* maken naar het rekruteren van kinderen en anderzijds te stellen dat de Colombiaanse bevolking blootgesteld wordt aan gedwongen rekrutering, waarna zij citeren uit de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van hun eerste middel betogen de verzoekende partijen dat van de adjunct-commissaris een serieuzer onderzoek mag worden verwacht naar de vrees in hoofde van hun zonen, *“te meer gelet op de context waarin de jongens opgroeiden”*. Zij citeren vervolgens uit de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 27 juli 2020, uit een rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van 31 december 2019, uit een artikel van Reuters van 30 januari 2020, uit een rapport van InSight Crime van 28 augustus 2020 en uit een Spaanstalig persartikel van 4 januari 2021 met betrekking tot de rekrutering van minderjarigen door bendes in Colombia. Zij achten het in het licht van deze informatie kennelijk onzorgvuldig dat de adjunct-commissaris op basis van een zeer summiere en foutieve motivering de vrees voor rekrutering in hoofde van hun zonen wegwuift. Zij stellen dat hun verklaringen over waarom de bendes minderjarigen rekruteren volledig stroken met de beschikbare informatie daaromtrent en waarvan kan worden verwacht dat de adjunct-commissaris deze kent en bij zijn onderzoek betreft. Zij wijzen erop dat dit een wettelijk verankerde verplichting is, overeenkomstig artikel 48/6, § 5 *iuncto* de artikelen 48/3, 48/4 en 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet, die ook blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Zij besluiten: *“Tegenpartij, die de vrees voor gedwongen rekrutering van de minderjarige zonen van verzoekers niet grondig en zelfs nauwelijks onderzocht heeft, zonder rekening te houden met de informatie die zij daarover heeft, heeft kennelijk onzorgvuldig gehandeld, in strijd met de bepalingen gevisieerd in dit middel.”*

In een derde onderdeel van hun eerste middel wijzen de verzoekende partijen erop dat artikel 4 van het Facultatief Protocol bij het Verdrag inzake de Rechten van het Kind inzake de betrokkenheid van kinderen bij gewapende conflicten, ondertekend te New York op 25 mei 2000 en goedgekeurd bij wet van 29 april 2002, een absoluut verbod op de rekrutering door gewapende groeperingen van kinderen jonger dan achttien jaar behelst. Zij citeren uit voormeld artikel alsook passages uit respectievelijk het zesde advies van het Comité voor de Rechten van het Kind en het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* van UNHCR. De verzoekende partijen vervolgen dat, gelet op het absolute karakter van het verbod op het rekruteren van jongeren, *in casu* het voordeel van de twijfel moet toegepast worden overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat het risico dat hun kinderen behandelingen moeten ondergaan die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM objectief is aangetoond en voortvloeit uit de algemene en beschikbare informatie omtrent Colombia. De verzoekende partijen menen bijgevolg geen bijkomende bewijzen te moeten neerleggen om het risico op vervolging aan te tonen en verwijzen in dit verband naar rechtspraak van het EHRM.

2.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/8 en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Zij wijzen erop dat hun oudste zoon maandenlang therapie gevolgd heeft omdat hij kampte met irritatie, selectief mutisme, gevoelens van wanhoop, stemmingswisselingen, slaapproblemen en sociale angsten, wat geleid heeft tot *“een diagnose van een angstsyndroom met depressieve elementen”*. Zij halen de desbetreffende motieven van de bestreden beslissingen aan en menen dat de adjunct-commissaris hierin *“de medische analyse van de psycholoog (substitueert) door (zijn) eigen subjectieve analyse, niet onderbouwd door enig objectief of medisch bewijs”*, waarbij zij citeren uit het arrest van de Raad nr. 189 375 van 4 juli 2017. Zij wijzen er verder op dat de adjunct-commissaris ook geen gebruik gemaakt heeft van de bevoegdheid die hem door artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet wordt verleend om een

medische expertise te laten uitvoeren. Door een exclusief causaal verband te vereisen of een absoluut en definitief uitsluitel over de gebeurtenissen op basis van het psychologisch attest, onttrekken de bestreden beslissingen hieraan elke bewijskracht, zo stellen de verzoekende partijen, die menen dat dit ingaat tegen *“de bewijsregels met betrekking tot medische documenten”*, waarna zij andermaal citeren uit voormeld arrest van de Raad nr. 189 375 van 4 juli 2017. Zij vervolgen dat de bestreden beslissingen, door te besluiten dat hun oudste zoon zich beter voelt en dat hierbij zijn psychologische problemen opgelost zijn, niet ingaan op *“het risico dat de psychologische problemen van D(...), gelinkt aan de gebeurtenissen in Colombia en het risico om op te groeien in een dergelijke omgeving, kunnen terugkomen indien hij terug moet keren naar Colombia”*. Zij wijzen er nog op dat de adjunct-commissaris gehouden is tot een verplicht *ex nunc* onderzoek naar de risico's die zij lopen bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst. Zij besluiten dat de bestreden beslissingen het neergelegde psychologisch attest niet op adequate manier in rekening nemen bij het analyseren van de persoonlijke situatie van hun oudste zoon en het risico dat hij en zijn broers in Colombia lopen om gerekruteerd te worden.

2.1.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 5, en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van hun derde middel voeren de verzoekende partijen aan dat zij wel degelijk een gedetailleerd en samenhangend vluchtrelaas hebben afgelegd. Dat hun relaas op sommige punten niet volledig duidelijk is, doet daar volgens hen geen afbreuk aan. Zij menen dat wordt gefocust op details waarover zij niet altijd even duidelijk waren, terwijl zij over het algemeen tijdens hun persoonlijke onderhoud duidelijk uitlegden hoe verzoeker en zijn zonen door de lokale bendes werden gerekruteerd. Zij betogen dat het normaal is dat verzoeker niet in detail kon treden over de plannen van de bende die hem probeerde te rekruteren en dat hij steeds heeft volgehouden dat de bende hem dit plan heeft uiteengezet zonder hem de details hiervan te vertellen. Zij citeren dienaangaande uit de notities van het derde persoonlijk onderhoud van verzoeker (p. 5-6). Zij achten het kennelijk onredelijk om uit het feit dat verzoeker geen details kon geven waarvan hij telkens opnieuw zei dat hij ze nooit heeft gekregen af te leiden dat hun relaas inconsistent en onwaar zou zijn. Waar in de bestreden beslissingen gewezen wordt op inconsistenties in de verklaringen van verzoeker over een kolonel die aanwezig zou zijn geweest bij minstens één van de ontmoetingen met Tabaco, betogen de verzoekende partijen dat verzoeker aan de aanwezigen heeft gevraagd wie die persoon was en dat hij enkel de informatie kreeg dat dit een ex-paramilitair was en zo werd genoemd. Zij menen dat het bijzonder consistent is om niet de details te kunnen geven waarvan verzoeker herhaaldelijk stelde dat hij ze niet had gekregen. Zij besluiten: *“De bestreden beslissing getuigen van een selectieve lezing en zijn gebrekkig gemotiveerd op dit punt, in strijd met de bepalingen ingeroepen in het middel.”*

In een tweede onderdeel van hun derde middel verwijzen de verzoekende partijen naar artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en citeren zij uit rechtsleer en een rapport van EASO met betrekking tot de bescherming die door nationale autoriteiten kan worden geboden. Zij voeren aan dat het algemene kennis is dat de bescherming die uitgaat van de Colombiaanse autoriteiten allesbehalve effectief is en dat dit eveneens wordt bevestigd in de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 27 juli 2020 waaruit zij citeren. Zij citeren verder uit een rapport van Human Rights Watch over gebeurtenissen in Colombia in 2021. Zij menen dat de bestreden beslissingen blijken geven van een onzorgvuldige analyse van hun aanvraag tot internationale bescherming waar hen verweten wordt geen volwaardige poging ondernomen te hebben om bescherming te zoeken in eigen land en niet te zijn ingegaan op het aanbod tot burgerbescherming. De verzoekende partijen betogen dat uit algemeen beschikbare informatie blijkt dat zij terecht wantrouwig zijn ten aanzien van de effectiviteit van de bescherming die de autoriteiten kunnen bieden en citeren ter illustratie hiervan uit een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 30 maart 2012. Zij vervolgen dat verzoeker reeds uitlegde dat de procureur bij wie hij klacht indiende hem persoonlijk heeft aangeraden om het land te verlaten. Zij achten het kennelijk onredelijk om te verwachten dat verzoeker na deze ervaring met de Colombiaanse autoriteiten nog verdere stappen zou ondernemen om in zijn land van herkomst bescherming te bekomen. Voor hem was het antwoord van de procureur voldoende informatie en hij kon onmogelijk hopen effectief en voldoende beschermd te worden in Colombia, aldus de verzoekende partijen. Door te stellen dat verzoeker niet alle *“paden naar bescherming door de nationale overheid”* zou hebben uitgeput, wordt de bewijslast onredelijk verzwaard, zo besluiten zij.

In een derde onderdeel van hun derde middel stellen de verzoekende partijen dat de adjunct-commissaris meent dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker Tabaco in 2017 drie keer heeft ontmoet en pas in oktober 2018 is gevlucht. Zij merken op dat verzoeker verklaarde dat hij via de boodschappen die werden

achtergelaten bij zijn moeder bleef geïntimideerd worden door de bende, dat hij in de zomer van 2018, toen de intimidaties toenamen, stappen nam om het land te verlaten en een paspoort aanvraag, en dat hij, toen zijn moeder hem in oktober 2018 in paniek opbelde, beseftte dat hij moest vertrekken, waarna hij klacht indiende en meteen vertrok. De verzoekende partijen wijzen ook op hun moeilijke financiële situatie, waardoor het niet evident was om te vertrekken, laat staan om alle vijf in één keer te vertrekken. Dat verzoeker als eerste vertrok in oktober 2018, kan bijgevolg niet als een tegenindicatie beschouwd worden voor wat hij meemaakte, aldus de verzoekende partijen, die er nog op wijzen dat verzoeker meteen na aankomst een verzoek om internationale bescherming indiende, net zoals verzoekster samen met haar kinderen deed vlak na haar aankomst.

In een vierde onderdeel van hun derde middel voeren de verzoekende partijen aan dat waar in de bestreden beslissingen wordt gewezen op lacunes en gebreken in de verklaringen van verzoekster over de beweerdte ontmoetingen van verzoeker met Tabaco, zij hiervoor reeds verschillende verklaringen hebben gegeven, waarbij zij citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster. Zij betogen dat verzoeker hierover reeds had verklaard dat hij weinig details wou delen met zijn echtgenote omdat zij snel angstig en nerveus wordt en hij haar niet ongerust wou maken, reden waarom hij enkel de grote lijnen deelde met haar. In een dergelijke situatie is het volgens hen ook voldoende te weten dat een belangrijke en ernstige bedreiging werd geuit aan het adres van hun gezin. Zij vervolgen dat zoals verzoekster verklaarde, zij gefocust was op de manier waarop ze haar gezin en vooral haar kinderen zou kunnen beschermen. De verzoekende partijen menen dat de vragen van de verwerende partij vooral waren gericht op data en namen, die verzoeker echter niet steeds met verzoekster deelde. Zij menen dat zij steeds zeer duidelijk zijn geweest over de redenen die aan de basis van hun verzoeken om internationale bescherming liggen, zij citeren uit de notities van het tweede en derde persoonlijk onderhoud van verzoeker en zij betogen dat zij het over alle feiten eens zijn en dat het kennelijk onredelijk is om hieruit af te leiden dat het om tegenstrijdige verklaringen gaat. Het enige punt waarover zij elkaar tegenspraken, aldus de verzoekende partijen, betreft de datum van de tweede vergadering met de bendeleden, doch zij betogen dat zij enkel *“een omwisseling van verzoekster betreft tussen de data van de tweede en de derde vergadering”* en dat het kennelijk onredelijk is hieruit af te leiden dat het om een tegenstrijdigheid gaat.

In een vijfde onderdeel van hun derde middel stellen de verzoekende partijen dat de adjunct-commissaris uit het feit dat de kinderen na het vertrek van verzoeker nog naar school gingen afleidt dat hun vrees ongeloofwaardig is. Zij citeren uit de notities van het tweede en derde persoonlijk onderhoud van verzoeker en wijzen erop te hebben verklaard dat hun kinderen veel minder naar school gingen en lessen misten omdat ze zich zo gedeisd mogelijk probeerden te houden. Zij stellen meermaals te hebben herhaald dat zij niet gewoon hun leven konden verderzetten na de incidenten, dat zij ondergedoken leefden, dat zij zo goed als nooit buitenkwamen en dat de kinderen enkel onder begeleiding en op een erg onregelmatige manier naar school gingen. Zij menen dat zij alle maatregelen namen die op dat moment redelijkerwijze konden worden verwacht om verdere problemen te voorkomen totdat zij voldoende middelen hadden om allen naar België te reizen.

2.1.4. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/4, § 2, c), 48/6, § 5, en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van hun vierde middel betogen de verzoekende partijen dat in de bestreden beslissingen geen onderzoek wordt gevoerd naar de recente veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, Medellín. Zij citeren uit een arrest van de Raad met betrekking tot een persoon afkomstig uit Medellín. Zij menen dat de Raad het belang benadrukte dat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming steunt op informatie die specifiek betrekking heeft op de situatie in de regio en stad van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming. *In casu* is de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus volgens de verzoekende partijen gesteund op louter algemene informatie over Colombia, zonder de specifieke situatie in Medellín te onderzoeken.

In een tweede onderdeel van hun vierde middel citeren de verzoekende partijen uit de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 2 augustus 2021 en merken zij op dat hierin wordt gesteld dat Comuna 13 in Medellín een van de bloedigste wijken van de stad is, alsook dat de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties in oktober 2019 stelde dat het gewapend conflict nog verder dreigt te onttaarden. Zij citeren eveneens uit de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 13 november 2019 en voeren aan dat hierin wordt gesteld dat de situatie in Medellín de laatste jaren is verergerd. Zij betogen

dat verschillende georganiseerde gewapende groeperingen actief zijn in Colombia en eveneens in de stad Medellín. Volgens hen betreft dit een *“binnenlands gewapend conflict”* in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat ook de stad Medellín de voorbije jaren in een geweldspiraal is afgegleden die een enorme impact heeft op de burgerbevolking, die wordt geconfronteerd met extreem geweld en massale ontheemding. De verzoekende partijen citeren een internetartikel van Colombia Reports, waaruit zij afleiden dat er in Colombia sprake is van wijdverbreide corruptie en complexe conflicten. Zij citeren tevens een ander internetartikel van Colombia Reports dat volgens hen beschrijft hoe de veiligheidssituatie in Medellín de voorbije jaren verslechterde. Zij besluiten: *“Uit het voorgaande volgt dat verzoekers, in geval van terugkeer naar Medellín een reëel risico op ernstige schade lopen, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Zij dienen daarom minstens de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen.”*

2.1.5. De verzoekende partijen vragen in hoofddorde hen te erkennen als vluchtelingen, in subsidiaire orde hun de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst subsidiaire orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.1.6. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legt op 7 december 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 september 2022 als nieuw element.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. In de mate dat de verzoekende partijen in hun eerste en vierde middel aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen in hun eerste middel de schending aan van artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling *in casu* geschonden achten.

Het eerste en vierde middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werden genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die aan de basis zouden liggen van zijn vertrek uit Colombia gelet op de oppervlakkige en tegenstrijdige verklaringen die hij en verzoekster hierover hebben afgelegd, waarbij wordt overwogen dat (i) verzoeker niet minder dan drie verschillende versies van deze gebeurtenissen heeft gegeven, zoals in de eerste bestreden beslissing verder wordt toegelicht, dat (ii) verzoeker bij een vaag en weinig overtuigend relaas van zijn opeenvolgende ontmoetingen met Tabaco blijft, ondanks herhaalde aanmaningen om hierover precies en in detail te vertellen, en er ook niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen, zoals in de eerste bestreden beslissing nader wordt uiteengezet, dat (iii) verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nauwelijks op de hoogte blijkt van de gebeurtenissen die aan de basis van hun vertrek zouden liggen en zich hierover enkel in algemene en vage termen kan uitlaten, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt toegelicht, dat (iv) verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) stelde dat de bende die hen viseerde voor gedwongen rekrutering daarmee was begonnen toen er in september 2017 een plaatselijke bendeleider werd opgepakt, terwijl noch zij noch verzoeker op enig ander tijdstip verwezen naar de arrestatie van een bendeleider als beginpunt van hun problemen, dat (v) waar verzoekster meent dat de tweede vergadering met Tabaco ongeveer twee à drie maanden na de eerste plaatsvond, verzoeker de tweede vergadering twee weken of vijftien dagen na de eerste situeert, dat (vi) verzoekster verklaarde dat verzoeker tijdens de eerste vergadering te horen kreeg dat hij met zijn oudste zoon moest deelnemen aan een operatie van de bende ergens in de komende maanden, wat overeenstemt met de versie van de feiten die verzoeker bij de DVZ gaf maar strijdig is met de latere versies die hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) heeft uiteengezet, dat (vii) verzoekster aanvankelijk de “ex-kolonel” vernoemt als doelwit van de operatie, om even later te bevestigen dat ze helemaal niet weet op welke manier die ex-kolonel in het plaatje past, daar waar deze ex-kolonel doorheen de verschillende verklaringen van verzoeker altijd het brein achter de operatie is geweest, dat (viii) verzoeksters verklaring dat verzoeker de namen te horen kreeg van de personen die de bende uit de weg wilde ruimen lijnrecht indruist tegen de verklaringen van verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij nooit zover was gekomen dat deze details werden besproken omdat hij nooit had ingestemd met de opdracht, en dat (ix) niet valt in te zien waarom verzoekster onder de indruk verkeerde dat op de derde vergadering met Tabaco werd geconcretiseerd wanneer er een aanslag op een belangrijk persoon zou worden uitgevoerd, aangezien verzoeker zelf nooit beweerde dat hij een belangrijk persoon zou moeten uitschakelen, omdat (B) zelfs indien enig geloof gehecht zou kunnen worden aan de ontmoetingen van verzoeker met Tabaco, *quod non*, moet vastgesteld worden dat deze kennelijk niet aan de basis lagen van zijn vertrek uit Colombia, waarbij wordt overwogen dat (i) het op zich reeds weinig plausibel is dat de bende al die tijd zo coulant met verzoeker omging, terwijl hij volhoudt dat hij onder dwang door hen werd gerekruteerd, en dat hij en zijn gezin kennelijk nog lange tijd dezelfde levensstijl konden verderzetten, dat (ii) verzoeker niet heeft kunnen ophelderen waarom hij op 15 oktober 2018 plots concludeerde dat hij het land moest verlaten, zoals in de eerste bestreden beslissing concreet wordt toegelicht, dat (iii) verzoeker reeds voor de beweerde vluchtaanleiding zijn vertrek aan het voorbereiden was, wat zijn verklaringen over de omstandigheden van zijn vertrek in een bedrieglijk daglicht stelt, en dat (iv) hij van de organisatie van zijn reis en de reservatie van de vluchten trouwens ook geen enkel document neerlegt, wat nog verder doet twifelen aan de omstandigheden van zijn vertrek, omdat (C) verzoeker geen overtuigend motief kan aanreiken voor de langdurige interesse die Tabaco en zijn bende voor hem zouden hebben getoond, waarbij wordt overwogen dat (i) gezien de beschikbaarheid van andere rekruten moeilijk kan worden ingezien waarom hij in de loop van meer dan een jaar af en toe deelachtig zou worden gemaakt van de geheimen van machtige figuren uit de onderwereld van Medellín of onmisbaar was voor hun plannen terwijl hij in de lange periode tussendoor gewoon de draad van zijn leven kon oppikken en dat (ii) hij pas tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS speculeerde dat de bende op zoek was naar iemand die had verklikt waar Tabaco zijn vergadering hield omdat hij daar werd gearresteerd en geen concreet element heeft aangebracht dat de bende hem om die reden viseerde, omdat (D) aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in 2017-2018 werd geviseerd door een bende, de

gebeurtenissen die na zijn vertrek zouden zijn voortgevloeid uit deze beweerde gedwongen rekrutering niet aannemelijk zijn en zijn verklaringen en die van verzoekster hierover schromelijk tekort schieten om geloofwaardig geacht te worden, waarbij wordt overwogen dat (i) verzoekster ook zeer vaag en algemeen blijft over de periode na het vertrek van verzoeker, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt toegelicht, dat (ii) uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de benedeleden tussen zijn vertrek uit Colombia en zijn eerste persoonlijk onderhoud nog negen keer bij hem thuis zijn geweest om naar hem te vragen en dat eenmaal iemand 's nachts heeft aangeklopt, terwijl verzoekster hier in haar eigen vluchtrelaas geen enkele aandacht aan schenkt, dat (iii) de vaststelling dat het gezin van verzoeker kennelijk bijzonder weinig hinder ondervonden heeft na zijn vertrek in schril contrast staat met de macht die zij toeschrijven aan Tabaco en de "Oficina de Envigado", de criminele organisatie waarvan hij deel uitmaakt, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt toegelicht, dat (iv) de meest voor de hand liggende voorzorgsmaatregel, namelijk het regelen van geldige paspoorten, voor het gezin niet meteen nodig werd geacht, wat een verdere indicatie is dat verzoeker de levensomstandigheden van zijn gezin in Colombia niet waarheidsgetrouw weergeeft, dat (v) er in al hun verklaringen maar één concreet element is dat er zou op wijzen dat hun oudste zoon ooit bij de beweerde problemen van verzoeker betrokken raakte, met name dat een bendelid naar verzoeker zou hebben gevraagd toen zijn zoon naar school werd gebracht en hem zou hebben gezegd dat hij niet mocht vergeten wie de leiding had in de wijk, wat de zoon zelf niet zou hebben gehoord omdat hij een koptelefoon droeg, dat dergelijke vraag naar de afwezigheid van verzoeker bezwaarlijk kan worden gelijkgesteld met een bedreiging ten aanzien van zijn zoon, laat staan met een poging om hem onder dwang te rekruteren en dat de verklaringen van verzoeker hierover weer zeer inconsistent zijn, zoals in de eerste bestreden beslissing nader wordt uiteengezet, dat (vi) bij gebrek aan enige concrete elementen dat iemand hun kinderen probeerde te rekruteren in Colombia, moet worden besloten dat de vage en algemene verwijzingen van de verzoekende partijen naar het rekruteren van kinderen niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, dat (vii) de twee attesten die worden neergelegd ter staving van de psychologische problemen van de oudste zoon van de verzoekende partijen geen definitief en absoluut uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en op zich niet volstaan om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken, dat enig verband tussen deze psychische klachten en de beweerde problemen van verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt en dat uit het gesprek met de oudste zoon van de verzoekende partijen op het CGVS naar voren kwam dat de psychologische begeleiding die hij volgde inmiddels al meer dan een jaar geleden werd stopgezet, dat deze therapie doeltreffend is gebleken en dat hij niet langer met een concrete psychologische problematiek kampt, dat (viii) niettegenstaande verzoeker verklaarde dat men na het vertrek van verzoekster en de kinderen uit Colombia ook aan zijn ouders en schoonouders zou hebben gevraagd waar hij zich bevindt en hij dit als een poging tot intimidatie beschouwde, zijn ouders nog altijd op dezelfde plaats kunnen wonen zonder de represailles te ondervinden vanuit de "Oficina de Envigado" waar verzoekster naar verwijst, en dat (ix) het er niet naar uitziet dat verzoekster probeert verborgen te houden dat zij en haar gezin naar België zijn vertrokken, zoals in de eerste bestreden beslissing *in concreto* wordt toegelicht, omdat (E) de klacht die verzoeker bij het parket heeft ingediend op 18 oktober 2018 een loutere weergave bevat van zijn verklaringen, waarin niet enkel details zijn weggelaten maar alle beweerde feiten waarop hij zich thans beroept, met uitzondering van een ruzie met criminelen die maakte dat hij op 14 september 2017 is verhuisd, en hij hierover geen eenduidige verklaringen kan afleggen, omdat (F) verzoeker voorts geen enkele belangstelling heeft getoond voor een eventueel onderzoek naar deze feiten waarmee men mogelijks bezig zou zijn en overigens niet de minste interesse heeft voor de vraag of Tabaco inmiddels werd veroordeeld, net zomin als verzoekster, en in hun geval niet blijkt dat zij alle redelijke paden tot het bekomen van bescherming vanwege de nationale autoriteiten bewandeld hebben, wat nochtans een voorwaarde is om internationale bescherming te kunnen bekomen, omdat (G) de bewijswaarde van de bevestigingsbrief die verzoekster heeft gekregen van het "Comité Municipal de Derechos Humanos para la Construcción de Paz" zeer relatief is, omwille van de in de eerste bestreden beslissing aangehaalde redenen, omdat (H) de overige documenten die verzoeker heeft neergelegd deze beoordeling niet kunnen ombuigen, zoals in de eerste bestreden beslissing concreet wordt toegelicht, en omdat (I) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat haar asielmotieven volledig gebaseerd zijn op de

asielmotieven van haar partner, verzoeker *in casu*, en bijgevolg aan haar identiek dezelfde status wordt toegekend, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing integraal worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen werden genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten omwille van problemen met een criminele bende onder leiding van Wilmar Alexis Zapata, alias Tabaco, die verzoeker vanaf september 2017 herhaaldelijk zou hebben gecontacteerd om zijn medewerking te verkrijgen bij de uitvoering van een groots opgezette moordoperatie gericht tegen een aantal doelwitten. Verzoeker zou tijd hebben proberen te winnen door excuses aan te halen waardoor hij niet meteen beschikbaar zou zijn en omwille van deze problemen samen met zijn gezin ook meerdere keren zijn verhuisd, maar telkens weer zijn opgespoord. Op 24 juli 2018 zou Tabaco door de politie zijn gearresteerd, waarna zijn kompanen aan de moeder van verzoeker de boodschap zouden hebben bezorgd dat ze hem probeerden te bereiken en wel zouden vinden. Volgens verzoeker verdacht de bende hem er mogelijks van de locatie van Tabaco te hebben verraden. Op 15 oktober 2018 zou de moeder van verzoeker hem gecontacteerd hebben om hem te waarschuwen dat het gevaarlijk geworden was voor hem, waarna verzoeker zou ondergedoken zijn bij een vriend. Op 18 oktober 2018 diende verzoeker een klacht in bij het parket, waar hem zou zijn aangeraden om Colombia te verlaten en politiek asiel aan te vragen in het buitenland. Verzoeker verliet Colombia op 23 oktober 2018 en kwam naar België. Verzoekster zou samen met hun drie kinderen nog tot 31 oktober 2019 in Colombia gebleven zijn, alvorens eveneens naar België te komen. Bij terugkeer naar hun land van herkomst stellen de verzoekende partijen te vrezen door de bende van Tabaco te zullen worden vermoord. Daarnaast halen zij ook een vrees voor gedwongen rekrutering aan in hoofde van hun kinderen.

Uit hetgeen *supra* onder punt 2.3.3. is uiteengezet blijkt dat de adjunct-commissaris de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen de verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat zij geen vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève aannemelijk maken te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. De verzoekende partijen blijven immers in wezen steken in het herhalen van eerdere verklaringen, het poneren van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, waarmee zij echter de bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Door in het eerste onderdeel van hun derde middel zonder meer te poneren dat zij wel degelijk een gedetailleerd en samenhangend asielrelaas hebben uiteengezet weerleggen noch verklaren de verzoekende partijen de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen waaruit het tegendeel blijkt. Deze vaststellingen hebben geenszins betrekking op details, doch wel op gebeurtenissen en omstandigheden die de kern uitmaken van hun relaas en vrees, zodat mag worden verwacht dat de verzoekende partijen hierover consistente en precieze verklaringen afleggen doorheen hun respectievelijke gehoren, *quod non*. Waar de verzoekende partijen onder verwijzing naar de verklaringen die verzoeker tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd betogen dat hij steeds heeft volgehouden dat de bende hem het plan had uiteengezet zonder hem hier de details van te vertellen, weerleggen noch verklaren zij dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud nochtans voorhield

dat hij over veel en gevoelige informatie beschikte. De verzoekende partijen gaan er verder geheel aan voorbij dat de verklaringen die verzoeker doorheen zijn verschillende gehoren heeft afgelegd over de informatie die hij al dan niet heeft gekregen duidelijk inconsistent zijn, zoals in de bestreden beslissingen uitvoerig en *in concreto* wordt toegelicht. Ook over de personen die op de vergaderingen met Tabaco aanwezig zouden zijn geweest blijken de verklaringen van verzoeker allerm minst consistent te zijn. Waar zij over de "kolonel" die op minstens één van de vergaderingen aanwezig zou zijn geweest in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker aan de aanwezigen gevraagd heeft wie die persoon was en enkel de informatie meekreeg dat hij een ex-paramilitair was en zo genoemd werd, beperken zij zich tot een loutere uitleg *post factum* die geen afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat verzoeker over deze figuur geen consistente verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijke onderhouden, zoals in de bestreden beslissingen op goede gronden wordt toegelicht. Het betoog dat het *"integendeel bijzonder consistent (is) om niet de details te kunnen geven waarvan verzoeker herhaaldelijk stelde dat hij ze niet gekregen had"* is niet dienstig ter verklaring of verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties. De desbetreffende motieven van de bestreden beslissingen zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in de administratieve dossiers en worden door de verzoekende partijen niet op dienstige wijze betwist, laat staan weerlegd. De verzoekende partijen tonen niet aan dat of waar de bestreden beslissingen *"getuigen van een selectieve lezing"*, zoals zij in hun verzoekschrift poneren.

Ter vergoelijking van verzoeksters vage en gebrekkige verklaringen verwijzen de verzoekende partijen in het vierde onderdeel van hun derde middel slechts naar de verklaringen die zij daarvoor reeds hebben gegeven tijdens hun persoonlijke onderhouden, doch die niet kunnen overtuigen om redenen die in de bestreden beslissingen terdege worden toegelicht. De uitleg dat verzoeker weinig details wou delen met verzoekster aangezien zij snel angstig en nerveus wordt en hij haar niet ongerust wou maken en dat verzoekster gefocust was op de manier waarop ze haar gezin zou kunnen beschermen, kan niet overtuigen. De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissingen terecht op dat het niet logisch is dat verzoeker (i) zijn partner met de kinderen in Colombia achterlaat zonder haar in te lichten over de gebeurtenissen die hem daartoe nopen en (ii) deze onwetendheid doelbewust en weloverwogen in stand heeft gehouden toen zij allebei in België waren, zelfs al wist hij dat verzoekster tijdens een persoonlijk onderhoud de basis van haar vrees zou moeten uiteenzetten. De argumentatie dat het in een dergelijke situatie *"voldoende (is) te weten dat er een belangrijke en ernstige dreiging is aan het adres van iemands gezin"* kan dan ook niet worden gevolgd. In de bestreden beslissingen wijst de adjunct-commissaris er terecht op dat verzoekster tijdens haar spontaan relaas vage en weinig samenhangende verklaringen heeft afgelegd over de redenen waarom zij haar land van herkomst verlaten heeft en er niet naar kan terugkeren, niettegenstaande zij er door de *protection officer* herhaaldelijk toe werd aangemaand precies en volledig te zijn, personen en plaatsen te noemen en de gebeurtenissen minstens bij benadering in de tijd te situeren. Het algemeen vage en oppervlakkige karakter van haar verklaringen wordt aldus niet verklaard noch verschoond doordat de vraagstelling vooral zou zijn gericht op data en namen, zoals de verzoekende partijen in hun verzoekschrift poneren. Met hun betoog dat zij over de redenen die aan de basis liggen van hun aanvraag tot internationale bescherming steeds zeer duidelijk zijn geweest en het over alle feiten eens zijn, gaan de verzoekende partijen volledig voorbij aan de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, waaronder meerdere tegenstrijdigheden en incoherenties, die concreet en omstandig worden toegelicht. De verzoekende partijen weerleggen noch verklaren het geheel van deze vaststellingen waar zij in hun verzoekschrift verkeerdelijk voorhouden dat het enige punt waarop hun verklaringen elkaar tegenspreken de datum van de tweede vergadering met de bendeleden betreft en het kennelijk onredelijk achten hieruit een tegenstrijdigheid af te leiden aangezien dit slechts een verwisseling van de data van de tweede en de derde vergadering zou betreffen.

Door in het derde onderdeel van hun derde middel louter hun eerdere verklaringen te herhalen blijven de verzoekende partijen verder in gebreke op te helderen waarom verzoeker op 15 oktober 2018 plots zou hebben beseft dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten, meer dan een jaar nadat zijn problemen zouden zijn begonnen, en hij er al die tijd zou in geslaagd zijn om zijn medewerking met Tabaco op de lange baan te schuiven, klaarblijkelijk zonder dat dit aanleiding gaf tot represailles ten aanzien van hem of zijn gezin. Dat het omwille van een moeilijke financiële situatie niet evident zou zijn geweest om te vertrekken, laat staan om alle vijf in één keer te vertrekken, is geen afdoend argument in het licht van de ernst van de vrees die de verzoekende partijen zouden hebben gekoesterd, noch een verklaring voor de weinig doortastende werkwijze van de criminele organisatie in haar pogingen om verzoeker en/of zijn zonen te rekruteren. De omstandigheid dat verzoeker meteen na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende, zoals ook verzoekster en de kinderen zouden hebben gedaan na hun aankomst in België, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partijen slagen er verder niet in aannemelijk te maken dat verzoekster en de kinderen na het vertrek van verzoeker nog gedurende een jaar op hetzelfde adres zijn blijven wonen zonder ernstige problemen te ondervinden, niettegenstaande verzoeker van de radar zou zijn verdwenen met gevoelige informatie en om die reden door de criminele organisatie van Tabaco zou worden gezocht. Zij betogen in het vijfde onderdeel van hun derde middel dat zij alle maatregelen namen die op dat moment redelijkerwijze van hen konden worden verwacht om verdere problemen te voorkomen totdat ze voldoende middelen hadden om allen naar België te reizen. De verzoekende partijen betwisten evenwel niet dat de kinderen nog naar school gingen, hetgeen sterk contrasteert met het feit dat verzoekster zich binnenshuis zou hebben schuilgehouden. Waar zij erop wijzen te hebben verklaard dat de kinderen veel minder naar school gingen en lessen moesten missen omdat ze probeerden zich zo gedeisd mogelijk te houden, dient samen met de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen te worden opgemerkt dat verzoeker het tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS nog evident leek te vinden dat zijn kinderen naar school bleven gaan en nergens aangaf dat zij veel minder naar school gingen en lessen moesten missen. Verzoeker beweerde evenwel dat zijn kinderen naar school werden begeleid door verzoekster of zijn schoonmoeder, maar zoals de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen op pertinente wijze opmerkt kan niet worden ingezien hoe dit de kinderen zou kunnen beschermen tegen een netwerk dat zo machtig is als de verzoekende partijen beweren. De verzoekende partijen blijven in gebreke deze inconsistenties in hun verklaringen, waarop in de bestreden beslissingen concreet wordt gewezen, te weerleggen of te verklaren. Er dient dan ook samen met de adjunct-commissaris te worden besloten dat niet zonder meer blijkt dat verzoekster en de kinderen ondergedoken leefden in het jaar voorafgaand aan hun komst naar België, temeer daar zij op hetzelfde adres zijn blijven wonen, zoals door de verzoekende partijen niet wordt betwist. De verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen bovendien geheel ongemoeid waar de adjunct-commissaris er terecht op wijst dat de meest voor de hand liggende voorzorgsmaatregel, namelijk het regelen van geldige paspoorten om Colombia meteen te kunnen verlaten, voor verzoekster en de kinderen klaarblijkelijk niet dringend noodzakelijk werd geacht, gelet op het feit dat hun paspoorten pas op 22 augustus 2019 werden uitgereikt.

De verzoekende partijen betwisten in het eerste onderdeel van hun eerste middel dat zij geen enkel concreet element hebben aangebracht waaruit zou blijken dat iemand hun oudste zoon of zijn broers probeerde te rekruteren in Colombia en menen in de eerste plaats dat de adjunct-commissaris voorbij gaat aan *“de bewijzen die verzoekers neerlegden, zoals verschillende artikels die het risico op rekrutering van jongeren aantonen”*. De verzoekende partijen betwisten evenwel niet dat deze artikels de algemene situatie betreffen en geen betrekking hebben op de persoonlijke feiten die zij aanvoeren ter ondersteuning van hun vrees. Er kan derhalve niet worden ingezien in welke zin de bestreden beslissingen van een *“stereotype motivering”* zouden getuigen waar correct wordt aangestipt dat *“(d)e diverse persartikels die u hebt neergelegd (...) geen rechtstreeks verband (houden) met de door u ingeroepen feiten”*, temeer verzoeker dit ook zelf heeft aangegeven. Een vage en summiere verwijzing naar *“de algemene context waarmee verzoekers te maken hadden in Colombia en die verzoekers duidelijk aangetoond hebben”* kan het gebrek aan concrete en ernstige aanwijzingen dat de kinderen van de verzoekende partijen persoonlijk het risico lopen om bij terugkeer naar Colombia te worden gerekruteerd niet verhullen.

De verzoekende partijen kunnen verder niet worden gevolgd waar zij menen dat de bestreden beslissingen zichzelf tegenspreken door enerzijds te stellen dat zij *“vage en algemene verwijzingen”* maken naar het rekruteren van kinderen en anderzijds te erkennen dat Colombianen het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Waar in de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Colombia kan worden gelezen dat de bevolking op het platteland in bepaalde departementen wordt blootgesteld aan onder meer gedwongen rekrutering, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn uit de stad Medellín. Voorts blijkt nergens uit de beschikbare landeninformatie dat kinderen of minderjarigen in Colombia per definitie en louter omwille van hun leeftijd zijn blootgesteld aan een risico om al dan niet onder dwang te worden gerekruteerd. Het risicoprofiel dat uit de informatie vervat in de COI Focus *“Colombia. Veiligheidssituatie”* van 27 september 2022, waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij, naar voren komt is dat van socio-economisch kwetsbare jongeren die deel uitmaken van gemeenschappen waarover gewapende groeperingen een sterke sociale controle uitoefenen (p. 30-32). De kinderen van de verzoekende partijen, die tot aan hun vertrek uit Colombia naar school zijn gegaan en opgroeiden in een gezin met twee werkende ouders die geen financiële problemen kenden, beantwoorden hoegenaamd niet aan dit risicoprofiel. Waar in het tweede onderdeel van het eerste middel gewezen wordt op *“de context waarin de jongens opgroeiden”*, worden geen elementen of argumenten aangereikt met betrekking tot de situatie van de kinderen van de verzoekende partijen op grond waarvan kan worden aangenomen dat zij specifiek zijn blootgesteld aan een risico op rekrutering. De verzoekende partijen halen in dit verband slechts algemene informatie over de rekrutering van jongeren in Colombia

aan die geen afbreuk doet aan voorgaande conclusie dat een loutere verwijzing naar de minderjarigheid van de kinderen niet volstaat om het bestaan van een gegronde vrees voor rekrutering in hun hoofd te tonen. De verzoekende partijen dienen deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijven daartoe in gebreke. Hun betoog aangaande het absolute karakter van het verbod op het rekruteren van jongeren en hun verwijzing naar rechtspraak van het EHRM zijn te dezen niet dienstig, nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag liggen van de arresten waaraan zij refereren kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De verzoekende partijen slagen er verder met het betoog uiteengezet in hun tweede middel niet in aan te tonen dat de bestreden beslissingen de neergelegde psychologische attesten niet op adequate manier in rekening nemen bij het analyseren van de persoonlijke situatie van hun oudste zoon en het risico dat hij en zijn broers in Colombia lopen gerekruteerd te worden. Waar in deze attesten sprake is van symptomen van angst en depressie in hoofd van de oudste zoon van de verzoekende partijen en het attest van 14 april 2020 stelt dat de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt in Colombia een impact hebben gehad op zijn psychologische gezondheid, kan niet redelijkerwijze worden betwist dat een psycholoog voor de diagnose van het ziektebeeld en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk is van hetgeen de patiënt hem vertelt en rekening houdend met zijn bevindingen weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde psychische klachten maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin deze klachten ontstonden. Dit blijkt ook *in casu* waar in voormeld attest van 14 april 2020 kan worden gelezen dat “(s)elon ses parents, la situation de tension en de peur qui régnait dans son environnement proche en Colombie (...) a forcé la famille à prendre des mesures de protection dans la vie quotidienne qui ont profondément affecté D(...), provoquant ces épisodes d'anxiété et dépression” en dat de oudste zoon van de verzoekende partijen “fait référence à un grand stress dû à la situation vécue dans son pays pendant un certain temps avant d'arriver en Belgique” (administratief dossier verzoeker, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 14B). Aldus blijkt niet dat het in de gegeven omstandigheden onjuist of kennelijk onredelijk is om, zoals de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen, te stellen dat uit de neergelegde psychologische attesten geen exclusief causaal verband kan worden afgeleid en dat zij geen definitief en absoluut uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Door in de bestreden beslissingen verder op te merken dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partijen geen verband tussen de psychische klachten van hun oudste zoon en zijn levensomstandigheden ten tijde van de voorgehouden problemen aannemelijk kan worden geacht, substitueert de adjunct-commissaris geenszins de “*medische analyse*” van de psycholoog door een “*eigen subjectieve analyse, niet onderbouwd door enig objectief of medisch bewijs*”. Het komt in het licht van de relatieve bewijswaarde van de neergelegde psychologische attesten aan de verzoekende partijen toe om het verband tussen de vastgestelde klachten in hoofd van hun oudste zoon en de aangevoerde feiten in hun land van herkomst concreet aannemelijk te maken, waartoe zij in gebreke blijven. Zo wordt met betrekking tot het incident waarbij een bendelid hun oudste zoon zou hebben aangesproken toen die door zijn oom naar school werd gebracht, en dat volgens de verklaringen van verzoekster ten grondslag zou hebben gelegen aan de psychologische problemen van haar zoon, in de bestreden beslissingen terecht gesteld dat hieruit geen bedreiging ten aanzien van hun zoon noch een poging om hem onder dwang te rekruteren kan worden afgeleid. Tevens blijken de verklaringen van de verzoekende partijen over het tijdstip waarop dit incident zich zou hebben voorgedaan zeer inconsistent, zoals in de bestreden beslissingen concreet wordt toegelicht. De verzoekende partijen betwisten, laat staan weerleggen, deze pertinente motieven, die steun vinden in de administratieve dossiers, op geen enkele wijze en doen er bijgevolg geen afbreuk aan.

De omstandigheid dat de adjunct-commissaris *in casu* geen gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid om hun oudste zoon te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet ontnaemt de verzoekende partijen niet de mogelijkheid om op eigen initiatief de onderzoeken te laten uitvoeren die zij in het kader van hun bewijsvoering relevant achten. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar 's Raads arrest met nr. 189 375 van 4 juli 2017, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar de verzoekende partijen opmerken dat in de bestreden beslissingen niet wordt ingegaan op “*het risico dat de psychologische problemen van D(...), gelinkt aan de gebeurtenissen in Colombia en het risico om op te groeien in een dergelijke omgeving, kunnen terugkomen indien hij terug moet keren naar Colombia*”, dient te worden herhaald dat geen objectieve link tussen de psychische problematiek van hun

oudste zoon en de voorgehouden leefomstandigheden of gebeurtenissen in Colombia werd aangetoond. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan dat hun zoon in Colombia desgevallend geen toegang zou kunnen hebben tot de nodige psychologische hulp, zoals hij die in het verleden reeds mocht ontvangen. Het komt aan hen toe om de door hen aangevoerde vrees en risico's ten aanzien van hun land van herkomst *in concreto* aannemelijk te maken, waar zij evenwel in gebreke blijven.

Waar de verzoekende partijen in het tweede onderdeel van hun derde middel stellen dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen van mening is dat zij "*in Colombia bescherming hadden kunnen krijgen van de Colombiaanse overheid*", gaan zij kennelijk uit van een verkeerde lezing van de desbetreffende motieven. De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissingen wel terecht op dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend indien alle redelijke inspanningen tot het bekomen van bescherming vanwege de nationale autoriteiten geleverd zijn, doch dat dit *in casu* niet het geval blijkt te zijn. De Raad benadrukt dat overeenkomstig artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vervolging kan uitgaan van niet-overheidsactoren, zoals *in casu* (een lid van) een criminele organisatie, indien wordt aangetoond dat de Staat, dan wel partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming als bedoeld in § 2 van voormeld artikel kunnen of willen bieden tegen deze vervolging. Bijgevolg geldt er een vermoeden van nationale bescherming dat door de verzoeker om internationale bescherming *in concreto* dient te worden weerlegd, wil hij in aanmerking komen voor internationale bescherming onder de voorwaarden die daartoe door de Vreemdelingenwet worden gesteld. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij aanvoeren dat het "*algemene kennis*" is dat de bescherming die uitgaat van de Colombiaanse autoriteiten allesbehalve effectief is. De informatie waarnaar zij in hun verzoekschrift verwijzen is niet dienstig ter bevestiging van deze stelling. Door op selectieve wijze bepaalde passages uit de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020 aan te halen waaruit blijkt dat personen onder bescherming het slachtoffer kunnen worden van doelgerichte moorden, dat in veel van de voormalige FARC-gebieden geen effectieve bescherming geldt en dat in 2019 ondanks de toegekende beschermingsmaatregelen zes mensenrechtenverdedigers vermoord werden in landelijke gebieden van een aantal departementen, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat in Colombia effectieve nationale bescherming van niet-tijdelijke aard over het algemeen en in elk geval uitgesloten is. Zulks blijkt evenmin uit de geciteerde passage uit een rapport van Human Rights Watch met betrekking tot gebeurtenissen van 2021 waarin melding wordt gemaakt van gevallen van willekeurige vasthouding van personen door de Colombiaanse politie. Verder blijkt dat de informatie van de Immigration and Refugee Board of Canada die de verzoekende partijen aanhalen om te betogen "*dat verzoekers terecht wantrouwig zijn ten aanzien van de effectiviteit van de bescherming die de autoriteiten kunnen bieden*" van 2012 dateert en hoe dan ook geen afbreuk vermag te doen aan de vaststelling *in casu* dat de verzoekende partijen niet alle nuttige en redelijke stappen tot het bekomen van bescherming vanwege de nationale autoriteiten hebben gezet, zoals in de bestreden beslissingen op goede gronden en *in concreto* wordt toegelicht. De verklaring van verzoeker als zou de procureur bij wie hij zijn klacht heeft ingediend hem persoonlijk aangeraden hebben om het land te verlaten, betreft een loutere bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar dit vermeende antwoord van de procureur om te betogen dat zij onmogelijk konden hopen effectief en voldoende beschermd te worden in Colombia. In tegenstelling tot wat zij in hun verzoekschrift voorhouden, blijkt in de gegeven omstandigheden niet dat op de verzoekende partijen een onredelijk zware bewijslast zou worden gelegd door van hen te vereisen dat zij het vermoeden van nationale bescherming in hun hoofde weerleggen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen de verzoekende partijen er niet in de voormelde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt Colombia te hebben verlaten dan wel er niet naar terug te kunnen keren omwille van de door hen voorgehouden problemen met en vrees voor rekrutering door een criminele bende.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet is voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partijen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

2.3.5.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen hun voorgehouden problemen met – en vrees om te worden vermoord of gerekruteerd door – de bende van Tabaco niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

2.3.5.3. In zoverre de verzoekende partijen een nood aan internationale bescherming inroepen omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun land en regio van herkomst, dient te worden gewezen op de criteria van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Zowel uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia*” van UNHCR van september 2015 als de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 27 september 2022, komt duidelijk naar voor dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De verwerende partij zet in haar aanvullende nota op basis van voormelde bronnen het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico

op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de verklaringen van de verzoekende partijen over hun herkomst uit Colombia, moet *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Medellín, gelegen in het departement Antioquia, worden beoordeeld, alwaar zij tot aan hun vertrek uit Colombia hebben gewoond.

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat in de grootstad Medellín geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De verzoekende partijen stellen in het tweede onderdeel van hun vierde middel dat de gewapende strijd die zich afspeelt in Medellín tussen verschillende georganiseerde gewapende groepen een "*binnenlands gewapend conflict*" betreft zoals gedefinieerd in voormeld arrest *Diakité* van het Hof van Justitie van de Europese Unie, doch zij staven dit niet aan de hand van de informatie waarnaar zij verwijzen, die bovendien van minder recente datum is dan de informatie waarop voormelde COI Focus van 27 september 2022 is gebaseerd. De verzoekende partijen brengen zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Hun verwijzing naar het arrest van de Raad met nr. 224 610 van 5 augustus 2019, waarin de Raad een beslissing van het CGVS met betrekking tot een persoon afkomstig uit Medellín vernietigde omdat hij over onvoldoende actuele landeninformatie beschikte om het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet te kunnen

beoordelen, is niet dienstig nu *in casu* recente landeninformatie over de veiligheidssituatie in Colombia en de regio van herkomst van de verzoekende partijen voorligt.

Bijgevolg rijst de vraag of de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de dreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Antioquia voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Antioquia een reëel risico op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon lopen (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aanbrengen die in hun hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin blijken uit het rechtsplegingsdossier elementen die erop wijzen dat er in hun hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.3.5.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud – in het geval van verzoeker, drie persoonlijke onderhouds – kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, met uitzondering van verzoeker tijdens zijn eerste twee persoonlijke onderhouds, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar de verzoekende partijen in uiterst subsidiaire orde vragen de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT